Nr. 15 Niedziela 15 Stycznia 1939 r. Rocznik XLVI.

Redakcja i Administracja
Warszawa
ul. Warecka 7—Tel. 5.06.70

Kraków
ul. Św. Tomasza 11-a
Telefon 102.10

NAPRZÓD

ORGAN POLSKIEJ PARTJI SOCJALISTYCZNEJ
WYCHODZI CODZIENNIE RANO
WYDAWCA: RADA NACZELNA P. P. S.

Cena 10 groszy za numer
Miesięcznie złotych 2.50
Zagranicą złotych 5.60

Konto P.K.O. w Warszawie Nr. 29.129
Pocztowa Przekazy Rozrachunkowe
Urząd Pocztowy Warszawa I Kartoteka R. 199

Warunki prenumeraty: w Krakowie z odnoszeniem miesięcznie zł. 2.80, na prowincji miesięcznie zł. 2.80, zagranicą zł. 5.60. Za zmianę adresu 40 gr.
Ceny ogłoszeń: Za wiersz szpaltki 1 milimetr: w tekście gr. 80, zwyczajne gr. 40, nekrologi do 60 mm. gr. 20, powyżej 60 mm. gr 30, drobne za wyrazy 20 gr. Poszukiwanie i zaofiarowanie pracy bezpłatne. Ogłoszenia tekstowe o 50 proc. drożej. Ukłon ogłoszeń tekstowych i zwykłych 6-cio szpaltowy. Za treść ogłoszeń Redakcja nie odpowiada.

Generalne fiasko rozmów rzymskich

Klęska polityki p. Chamberlaina

Zaspokojenie „naturalnych aspiracji faszystów" nie leżało w granicach możliwości

Z doniesień specjalnych korespondentów prasy londyńskiej wynika, że rozmowy rzymskie Chamberlaina z Mussolinim zakończyły się generalnym fiaskiem. Mimo naj lepszej woli Chamberlaina uwzględnienia w jak najszerszej mierze „naturalnych aspiracji narodu włoskiego" w żadnej ze spraw nie udało się uzyskać porozumienia.

Stanowisko Mussoliniego miało przekonać angielskiego „szermierza pokoju monachijskiego", że tym razem dalsze rozmowy są bezcelowe. Jedynym dodatkiem wynikiem rozmów miało być... rozwianie wszelkich złudzeń angielskich mężów stanu, jakoby istniała możliwość pogodzenia się z Mussoliniem chociażby za bardzo drogą cenę.

Jednym z głównych punktów rozmów była—jak wiadomo—sprawa hiszpańska. Mussolini, który z całym cynizmem — wbrew wielkim zobowiązaniom — wysłał pięć dywizji włoskich na front katalański, miał zażądać ultimatywnie, przyznania swemu pachołkowi gen. Franco prawa konsultanta, oświadczając, że dopiero po uznaniu gen. Franco wycofa swe wojska, nie tając zresztą że stoi to wówczas, kiedy zwycięstwo będzie już zupełnie pewne. Nawet cierpliwemu i gotowemu na wszelkie ustępstwa (cudzym kosztem) premierowi angielskiemu nie pozostało nic innego — jak odrzucić z miejsca żądania Mussoliniego.

Nieprzejednane stanowisko zajął również szef Rządu włoskiego w sprawie Tunisu i Dżibuti, oraz w innych kwestjach dotyczących Morza Śródziemnego i Morza Czerwonego.

Ten sam los podzieliły prowadzone równocześnie rokowania lorda Halifaxa z hr. Ciano. Oczywiście, że do żadnego porozumienia nie doszło i angielscy mężowie stanu opuszczają Rzym nie osiągnąwszy niczego.

MINOROWY TON PRASY LONDYŃSKIEJ.

Londyńska prasa poranna przypuszcza naogół, że właściwe rokowania polityczne zostały w Rzymie zakończone w czwartek.

Korespondent rzymski „Times'a" jest zdania, że rozmowy te miały od początku charakter informacyjny. Obydwie strony jasno określiły swe stanowisko do problemów morza Śródziemnego.

Korespondent „Daily Telegraph" wyraża przekonanie, że rozmowy rzymskie nie przyczyniły się do zmiany sytuacji europejskiej.

Tego samego zdania jest również dyplomatyczny korespondent „Daily Mail", który równocześnie podkreśla znaczenie osobistych kontraktów pomiędzy włoskimi i angielskimi mężami stanu.

NIE POTRAFILI UZGODNIĆ KOMUNIKATU

Mimo zapowiedzi komunikat o przebiegu rozmów ministrów brytyjskich w Rzymie nie ukazał się dotychczas. Jak słychać, komunikat ten ogłoszony będzie w sobotę.

Nie mają większych zmartwień

Na mocy zarządzenia władz hitlerowskich w całym Tyrolu i Przedarulanii zabroniono tańczenia modnego tam obecnie tańca „swing" oraz zakazano grania melodii tego tańca przez orkiestry.

Po 22 latach więzienia

Niewinna ofiara zemsty klasowej na wolności

Tom Mooney więzień Nr. 31.921

opuszcza więzienie po 22 latach

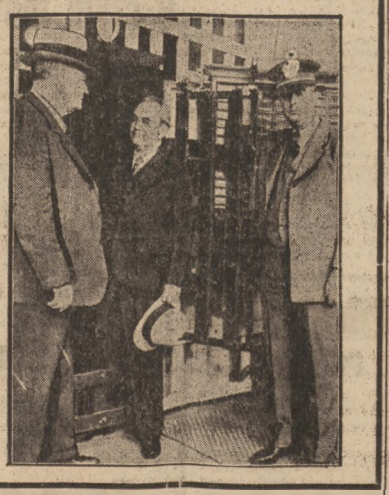

Japończycy stracili dotychczas:

700.000 żołnierzy

500 okrętów i 649 samolotów

Minister wojny rządu Marszałka Czang - Kai - Czeka, gen. Ho-ing-Tsin udzielił przedstawicielom prasy w Czangkingu wywiadu, w którym w sposób kategoryczny zaprzeczył cyfrom o stratach stron walczących, ogłoszonym przez japońskie czynniki urzędowe.

Według twierdzenia Ho-ing-Tsin na Japończycy stracili co najmniej 700 tysięcy ludzi. Chińczycy zadali przeszło milion. Zestawienie danych chińskich z różnych frontów wykazuje, że Japończycy stracili od czasu rozpoczęcia działań wojennych 649 samolotów (2.202 samoloty uszkodzone). Na rzekach chińskich Japończycy stracili około 500 statków, ponadto było 1.200 wypadków poważnych uszkodzeń.

Walki w Katalonii

ofensywa dywizji włoskich

i oddziałów marokańskich

Komunikaty sztabu gen. Franco z frontu katalońskiego donoszą, że na odcinku Montblanch wojska faszystowskie posuwały się w dalszym ciągu wzdłuż szosy Valls - Tarragona aż do przełęczy w górach Coguila, znajdujących się w odległości 8 km. od Montblanch, pod przełęczą tą rozegrała się zacięta bitwa, gdyż republikanie przełęcz tę silnie umocnili i zdecydowani byli bronić swych stanowisk do upadłego. Po gruntownym przygotowaniu artyleryjskim, które trwało całe popołudnie i wieczór, wojska gen. Franco rozpoczęły atak, zdobywając pozycję nieprzyjaciela i opanowując szosę aż do Valls.

Korpus marokański pod dowództwem generała Yague po zdobyciu ważnego strategicznie powiatowego miasta Falset posuwał się dalej naprzód, obsadzając w szerokim promieniu wszystkie miejscowości sąsiednie. Wspólna operacja korpusu gen. Yague z dywizjami włoskimi, posuwającymi się z północy z Mora Nueva doprowadziła do otoczenia z trzech stron nieprzyjaciela, po czym pod osłoną czołgów i wozów pancernych ruszyła do natarcia piechota. Na granicy miasta Falset nieprzyjaciel wzniósł silne umocnienia, jednak nie wytrzymał ataku wojsk gen. Franco.

Tak brzmią doniesienia sztabu gen. Franco. Doniesień sztabu republikańskiego nie udało się nam zdobyć, tak że wiadomości podane są jednostronne.

Burze nad Australią

Miasto górnicze Kalgoorlie w zachodniej Australii nawiedzone zostało we czwartek wyjątkowo silną burzą, która spowodowała szkody oceniane na 50.000 funtów. Wszystkie połączenia kolejowe zostały przerwane. Elektrownia była nieczynna, co spowodowało zastój w pracy 2.000 górników. Również na północnym-zachodzie Australii szalały silne burze. W Nowej Południowej Walii natomiast panuje w dalszym ciągu fala upałów. W ciągu ostatnich dwóch dni zmarło tam 21 osób na udar słoneczny.

Organizacja obrony Indochin

Na mocy dekretu rządowego ustanowiono osobną komisję kopalń i przemysłu dla Indochin. Zadaniem tej komisji jest podniesienie i utrzymanie potencjału wojennego Indochin oraz przygotowanie mobilizacji przemysłu na wypadek wojny.

Baloniki jako broń wojenna?

Niemiecka prasa emigracyjna donosi o nowym wynalazku pewnego oficera niemieckiego z obsługi balonów na uwięzi. Istotą tego wynalazku jest użycie dla celów wojennych baloników, napełnionych gazem i zaopatrzonych w dźwignię, uruchamianą przy pomocy fal radiowych. Do dźwigni przyczepione być mają rurki z gazem trującym, które przy zetknięciu się z ziemią lub dachem domu rozrywały by się, wypuszczając zawarte w nich gazy. Baloniki te można by z prądem wiatru puszczać na pozycje nieprzyjacielskie lub miasta i przy pomocy fal radiowych zwalniać w odpowiednim momencie mechanizm dźwigowy. Ponieważ, jak podkreślają niemieckie dzienniki emigracyjne, — wynalazek ten trzymany jest w ścisłej tajemnicy, nie wiadomo czy chodzi tu istotnie o nową broń wojenną, czy jest to wytwór czyjejś fantazji. (PAA).

Kanada uznała zabór Abisynii

Premier Kanady Mackenzie King oświadczył oficjalnie po zakończeniu sesji parlamentarnej, że Kanada uznała podbój Etiopii i że uznała króla Wiktora Emanuela „cesarzem Etiopii". (PAT.).

Czang-Kai-Szek chciał zakupić

wielkie fabryki amunicji

w Czecho-Słowacji

za kapitały amerykańskie

Korespondent praski „Berliner Tageblatt" donosi, że delegacja chińska, złożona z mężów zaufania Rządu Czang-Kai-Czeka, usiłowała zakupić większość akcji fabryki amunicji w Brnie. Jako warunek Chińczycy oświadczyli, że zakłady amunicyjne w Brnie muszą stornować wszystkie poprzednie zamówienia i przestawić swą produkcję wyłącznie na Chiny. Propozycja chińska nabycia zakładów zbrojeniowych i amunicyjnych w Brnie wywołana została wiadomością, że Rząd czecho-słowacki zamierza wycofać się z prowadzenia tych zakładów, których 77 akcji znajdowało się w jego posiadaniu. Ofertę swą Chińczycy poparli oświadczeniem, że znajdują się w posiadaniu kapitału pochodzenia amerykańskiego.

Rząd praski ofertę odrzucił. Zakłady zbrojeniowe i amunicyjne w Brnie przeszły w ręce konsorcjum prywatnego. Produkują one broń, amunicję, samoloty, samochody i motocykle.

P. Premier o wyborach samorządowych

Sprawa żydowska i sprawa ukraińska

W dalszym ciągu obrad Komisji budżetowej (początek na str. 3-ej) zabrał głos pos. *Sommerstein.*

MOWA POS. SOMMERSTEINA.

Zdaję sobie sprawę, że przemawiam na forum, które do każdego zagadnienia pragnie przystępować z należytą powagą i rozwagą. Pewien zadatek tego znajduję we wczorajszej mowie p. Stahla, który powiedział, że Polaka nie dąży do zniszczenia Żydów, a tylko do uzdrowienia ich stosunków, poparcia ich dążności do własnego państwa. Także pan premier oświadczył, że Rząd jego nie uważa prześladowania za metodę załatwienia sprawy żydowskiej. Posłowie żydowscy zawsze sprawiali tylko jedną politykę, wypływającą z ustawy zasadniczej, a domagającej się wykonania tej ustawy, t. j. równouprawnienia.

Pan premier stwierdzał wczoraj, że Rząd chce zapewnić bezpieczeństwo każdemu obywatelowi. Ale nie wystarcza samo zapobieganie ekscesom, które już wybuchają, trzeba rozwiązać akcję prewencyjną i to nie tylko w interesie bezpieczeństwa ludności żydowskiej, ale także na rzecz zdrowia moralnego ludności polskiej oraz ładu i praworządności.

Zwracam się do pana premiera z apelem, aby wreszcie położono kres tej kampanii antyżydowskiej, która nie daje rezultatów pozytywnych, a tylko wywołuje ciągły ferment i przygotowuje ekscesy.

Wymawia mę przeciw nam zagadnienie gospodarcze i potrzebę przebudowy ustroju ekonomicznego narodu polskiego. Nigdy nie stawiałem w poprzek takim dążeniom, ale muszą one rozwijać się ewolucyjnie. Nie można wypierać gwałtem dotychczasowych pracowników, gdyż życie gospodarcze stanowi jedną całość i nie znosi gwałtownego działania. Ten antysemityzm gospodarczy prowadzi tylko do celu, którego wypiera się p. Stahl, mianowicie do niszczenia ludności żydowskiej.

Nie mogę pominąć milczeniem sprawy Zbąszynia, tego miasta, jak je nazwano „z którego nie ma wyjścia". Tam jest 383 starców, 700 dzieci do lat 15, ogółem około 5.000 ludzi obywateli polskich, którzy nie nie zawinili, a siedzą zamknięci jak zbrodniarze. Są tam także studenci, obywatele polscy, którzy studiowali na wszechnicach niemieckich.

Wypieranie gospodarcze odbywa się także pod pozorem urbanizacji. W niektórych miasteczkach żąda się od ludności żydowskiej masowego burzenia domów, co jest oczywiście niewykonalne. Tak że przepisy o pasie granicznym są używane nieraz jako akcja przeciw ludności żydowskiej.

DOLA POLAKÓW W RZESZY.

Po mowie pos. *Szwajkowskiego*, który omawiał potrzeby regionu podstołecznego, zabrał głos pos. *Pankiewicz* o ustosunkowaniu się do mniejszości polskiej w niektórych krajach. Mówca powiada:

Z szeregu tych państw chcę z miejsca wyłączyć Rzeszę Niemiecką, gdzie *mniejszość narodowa jest systematycznie gnębiona, gdzie polskość wet na każdym miejscu zacierana, gdzie prześladowaniem jest fakt abonowania pisma polskiego bez względu na jego treść. A przy tym krzaki państwa niemieckiego od szeregu lat nie notowały udziału mniejszości polskiej, tam zamieszkałej, w żadnej akcji dywersyjnej, szpiegowskiej czy bandyckiej. Ta ludność jest pod każdym względem bez zarzutu, a mimo to wciąż wzrasta.*

Ostatnio chodzą z pozoł wiemy, że ze Śląska Opolskiego usuwa się nauczycieli polskich księży na to jedynie, że w nabożeństwach, przeznaczonych dla Polaków, posługują się językiem polskim.

Następnie mówca przechodzi do stosunków w Łotwie i omawia sprawy emigracji i przebudowy społecznej, po czym powiada:

„Zaufania nigdy nie dostaje się na kredyt. Jedna Gdynia, a obecnie COP, daleko więcej zdziałały, niż enuncjacje członków Rządu, wygłaszane z trybuny sejmowej".

Pos. Wagner odpowiada pos. Celewiczowi.

Po kilku przemówieniach następnych zabrał głos p. premier gen. Kasprzycki.

Mowa premiera Składkowskiego

(w skrócie).

Po kilku komplementach pod adresem referenta Dugosza p. premier przystąpił do odpowiadania na poruszone w dyskusji zagadnienia.

STAROSTOWIE.

Pan kolega Szymanowski, mówiąc, że nie wszyscy starostowie są dobrzy, miał świętą rację. Mówiąc, że należy wprowadzić na czoło samorządu powiatowego czynnik wybieralny, a nie starostów, przywiódł nam przed oczy te „błogosławione" lata z okresu roku 1848, z „wiosny ludów", chęci społeczeństwa odgradzania się od Rządu i prowadzenia samemu swoich agend.

Niestety w całym świecie ta wiosna już minęła, niestety, Państwo musi pod każdym względem, a więc i w samorządzie przygotowywać się nieustannie do obrony Państwa i wskutek tego, choć czynnik narzucony może być nieraz mniej przyjemny, ale jest bardziej obiektywny i dla tego jest tu bardziej pożądany.

Zresztą poza wojną — proszę kolegów, przecież ci ludzie z mniejszowego społeczeństwa zawsze są powiązani szeregiem różnych spraw, które obiektywny starosta łatwiej opanuje, niż oni. I dlatego muszę się sprzeciwić temu wnioskowi, musi pozostać tak jak jest, bo tak jest więcej jednolicie, mniej więcej wszystko jest jednakowo prowadzone, jest prowadzone w sposób bardziej przygotowujący Państwo na wypadek potrzeby obrony.

POTRZEBY WSI.

Pan kolega Lechnicki był łaskaw powiedzieć, że dla wsi nic się jeszcze nie robi, i że w planie p. premiera Kwiatkowskiego wieś daleko jest postawiona.

Ten plan, to są przecież tylko ramy ogólne, rzeczy szczegółnego nacisku wymagające, natomiast, że wieś stale się podnosi, to jest bezsporny fakt, który obserwujemy wszyscy z radością. Już samo rozproszenie przemysłu wojennego, które jest konieczne z punktu widzenia obrony przeciwlotniczej, sprawia, że wokoło każdej fabryki grunty idą w górę, chłop staje się przez to bogatszy i zarobki jego się zwiększają.

Pan premier przytacza swoją rozmowę z chłopem-woźnicą, który w roku 1937 zarabiał furmanką 8 zł. dziennie, a w roku 1938 ten sam woźnica zarabiał już 22 zł. dziennie.

Poruszył również kolega Lechnicki ceny zboża i nowy podatek przemiałowy. Ten podatek przemiałowy spełnił i spełnia wielką rolę. Wiemy wszyscy, że dzięki niemu po żniwach wszyscy nie popędzili na rynek i ceny zboża nie obniżyli do niemożliwości. Każdy trzymał się tego, że ceny muszą być utrzymane i pójdą w górę. Kilkunasto milionowy fundusz przy eksporcie odegra swoją rolę, a że rolnik zapłaci 10 groszy, to trudno, będzie przeklinał, ale podatki nie są robione dla tego, żeby człowiek ma dobry humor wprowadzić. (Wesołość).

ZBĄSZYŃ.

Pan kolega Sommersteln był łaskaw powiedzieć, że żałuje, iż pa dawnych posłów niema już w Sejmie — co pięknie świadczy o jego zamiłowaniu do tradycji — i powołał się na nich. Pozwoli, pan kolega, że ja również odwzajemnię się panu i powołam się na posła żydowskiego, którego już nie ma w Sejmie — a żałuję, że go niema w Sejmie.

Mam tu na myśli wspólnego naszego znajomego, b. posła Grynbauma. Poseł Grynbaum, jak przemawiał w swoim czasie w Sejmie, to przemawiał daleko ostrzej niż pan, jego „rozpacz" trzy razy więcej występowała w jego przemówieniach w Sejmie, niż w przemówieniach panów. Panów mowy w porównaniu z jego to jest nilty szczebiot dziewczynki wobec hukania olbrzyma. (Wesołość). On mówił o rozpaczy, o strasznych krzywdach, które się dzieją narodowi żydowskiemu.

Pan Grynbaum wrócił po paru latach z zagranicy i był na tyle uprzejmy, że zechciał mnie odwiedzić. Przyjąłem go i patrzę: poseł Grynbaum, czy nie poseł Grynbaum? Dawniej zawsze był zirytowany, zawsze twarz jego była podniecona gdy przemawiał w Sejmie. Teraz wchodzi do mnie młody człowiek, odświeżony, pełen animuszu, powrócił jakby owiany podmuchem południowych mórz uśmiechnięty dobrotliwie. Powiadam: Jak świetnie pan wygląda, nic w Panu z tego człowieka, który mówił o rozpaczy swojego narodu. — Ech, Panie, powiada, jak się wyjedzie z Polski i zobaczy jak tam jest, to się po tym wraca z ochotą.

Ze kolega Grynbaum miał rację, to przytoczę panom choćby ten sam właśnie Zbąszyń. Jest napewno dużo poezji w pańskim wyrażeniu, że to jest „miasto bez wyjścia". Tego samego dnia, jak ci nieszczęśni ludzie zostali tam przypędzeni, polecono staroście, ażeby się zajął tymi biedakami. On sam się nimi zajął, dał im jeść, umieścił ich pod dachem. Natychmiast, mimo, że są zakazane wszelkiego rodzaju zbiórki w tym okresie, bo jest Pomoc Zimowa, daliśmy pozwolenie na zbiórkę ogólno-żydowskiemu Komitetowi Pomocy tym uciekinierom. Połowa ludzi z tego obozu już wyszła, a druga połowa wyjdzie. Więc błagam pana kolegę o otuchę, więcej współpracy, a lepiej panowie na tym wyjdą, niż biadoląc.

Następnie p. premier odpowiadał p. Pankiewiczowi, który zachwycał się włoską „dynamiką".

P. premier uwagi swoje zakończył:

Nie „wielki program gospodarczy, ale realny program gospodarczy" „bo realny program gospodarczy jest trudniejszy, aniżeli wielki. Niech mi pan wierzy, panie kolego. (Oklaski).

SPRAWA UKRAIŃSKA.

Pos. Celewiczowi odpowiada p. Premier pom. in.: „Przytoczył pan kolega tutaj obustronne rozruchy we Lwowie, w momencie, kiedy młode głowy pałały, kiedy rodziła się w atmosferze ogólnego napięcia sprawa Rusi Zakarpackiej. Ma kolega żal o szereg pociągnięć władz administracyjnych i policji. Oświadczam krótko: jestem spokojny i dobrej myśli. Kiedy mimo dużego napięcia namiętności najgorszych czynników, zarówno polskie go, jak ukraińskiego społeczeństwa, dało się zlikwidować poszczególne zajścia w Małopolsce Wschodniej bez ciężkich ofiar, które by mogły przyczynić się do dalszego zaostrzenia stosunków, to jest to niewątpliwie zwycięstwem administracji i opinii trzeźwych kół ludności polskiej i ukraińskiej. Na tej trzeźwej opinii społecznej obydwu narodów, zmuszonych od wieków i na zawsze do współżycia w Państwie Polskim na wspólnej ziemi, zamierzam budować dalszą realną i sprawiedliwą politykę. (Huczne oklaski).

Następnie p. premier przeszedł do sprawy wyborów samorządowych.

WYBORY GROMADZKIE.

Wybory te w olbrzymiej większości gromad odbyły się dosłownie bez wyborów, co w praktyce oznaczało zgłoszenie wspólnej gospodarczej listy.

Ogółem dotychczas wybrano radnych gromadzkich 284.642 w tym znakomita większość to nie przedstawiciele ugrupowań politycznych, lecz działacze wiejscy, gospodarze, mający na celu jako radni gromadzcy, jedynie dążący rozwój życia samorządowego, a więc i gospodarczego wsi polskiej.

Obóz Zjednoczenia Narodowego przy wyborach samorządowych nie stawiał kwestji na płaszczyźnie politycznej. Chodziło o to, ażeby w poczynaniach gospodarczych nie było trudności.

WYBORY MIEJSKIE.

W grudniu 1938 r. odbyły się również wybory do rad miejskich. Akt wyborczy objął jednak stosunkowo nieliczną grupę miast polskich: 74 na 584 gminy miejskie, położone na terenie Rzeczypospolitej (bez woj. Śląskiego). Wybrano więc nowe rady miejskie tylko w około 12% miast.

Jasną więc jest rzeczą, że wyniki tych wyborów dają obraz jedynie ułamkowy i fragmentaryczny. Można podkreślić, że wyniki grudniowych wyborów miejskich nie dały naogół bezwzględnej supremacji żadnemu z ugrupowań. Te grupy, które można nazwać prorządowymi, uzyskały ogółem 36,8% mandatów, a więc ze wszystkich konkurujących ugrupowań ilość największą, bowiem kolejno następna grupa, Stronnictwo Narodowe, uzyskało 20,8%, PPS— 12,5%, Stronnictwo Pracy 7%.

Analiza wyników wyborczych wykazuje dalej, że większość bezwzględną uzyskały ugrupowania prorządowe w 14 miastach, których nie będę wyliczał—względną przewagę w Warszawie, Grudziądzu, Lesznie, Gniewie, Chrzanowie, Gródku Jagiellońskim, Fordonie i Kruszwicy. Na specjalne podkreślenie zasługuje fakt, że ugrupowania prorządowe uzyskały znaczną ilość mandatów w Łodzi, gdzie ugrupowania te w roku 1936, wobec rozbicia głosów, nie zdobyły żadnego mandatu. Bardzo znaczny wzrost obozu prorządowego można stwierdzić w Warszawie: przy poprzednich wyborach obóz ten uzyskał tylko 9,1%, a obecnie ma 40% i jest ugrupowaniem najsilniejszym.

Przywódcy polityczni, bojkotujący wybory parlamentarne, a budujący swoje plany na wmawianiu społeczeństwu, iż wybory samorządowe mają mieć charakter polityczny, zawiedli się. Nie pomogło sztuczne wytwarzanie takiej atmosfery dookoła tych wyborów i przeciwstawianie ich wyborom sejmowym. Okazało się, że w 20 roku naszej niepodległości nie można posługiwać się tak prymitywnymi rzeczami przekręcania rzeczywistości. Nie wolno dla wygody politycznej wywracać warywarki podszewką do góry, gdyż społeczeństwo polskie widzi zbyt jasno, aby najzręczniejszym operatorom politycznym mogły się chwyty takie udać i zadowolić poczucie rzeczywistości i słuszności u mas. (Oklaski). Masy te dziś już nie dadzą się skierować na drogę, wiodącą do bojkotowania aktów, związanych z podstawami naszego ustroju, z naszą Konstytucją, z obowiązującymi ustawami i rozporządzeniami.

Czy to się komu podoba, czy nie, parlament w Polsce jest politycznym wykładnikiem myśli, woli i uczuć drużgocącej większości społeczeństwa. (Oklaski). Samorząd ma być ośrodkiem pracy gospodarczej, wykuwającej dobrobyt szerokich warstw ludności.

Zarówno wybory parlamentarne, jak i samorządowe, utwierdziły nas w tym przeświadczeniu, że nikomu w Polsce nie uda się zakłócić istniejącego zdrowego stanu rzeczy — nic nie zdoła sprowadzić Państwa naszego z celowej i konsekwentnej drogi rozwoju moralnego i materialnego. (Huczne oklaski).

Kto będzie prezydentem Francji?

Herriot ma najwięcej widoków

Prasa paryska i koła polityczne coraz więcej zajmują się sprawą bliskich wyborów prezydenta Republiki.

Jak dotychczas, według powszechnej opinji kuluarowej, najwięcej widoków posiada przewodniczący Izby Deputowanych p. Herriot, który od dwuch lat przez

Charakterystycznym jest, iż p. Herriot

go wyboru na przewodniczącego Izby Deputowanych przy otwarciu styczniowej sesji zwyczajnej parlamentu, otrzymał znacznie większą ilość głosów, niż poprzednim razem, przy czym poza stronnictwami Frontu Ludowego głosowała nim również cały szereg deputowanych centrum. (PAT).

FRANCJA NIE HANDLUJE GRANICAMI, LECZ ICH BRONI

Na czwartkowym posiedzeniu Izby Deputowanych, przewodniczący Herriot wygłosił przemówienie, w którym podniósł przywiązanie Francji do pokoju oraz jej gotowość do porozumienia ze wszystkimi krajami.

„Nie oznacza to wszakże — oświadczył mówca — chęci ustępowania wobec gróźb. Wolny naród nie pozwala na handlowanie jego granicami, lecz ich bronił".

Herriot z naciskiem podkreślił, iż granice imperium francuskiego są nietykalne, po czym zaapelował do patriotyzmu świata Pracy, by poczynił heroiczny wysiłek, celem zapewnienia należytego dozbrojenia Francji.

Po pesymistycznej charakterystyce obecnego stanu umysłów w świecie, Herriot złożył hołd Ojcu Świętemu, „który wznowił tradycję wielkich Papieży, obrońców uciśnionych i pokrzywdzonych" oraz Prezydentowi Rooseveltowi za obronę ideału wolności. (PAT).

Rokowania polsko-sowieckie

Dnia 19 bm. rozpoczną się w Moskwie rokowania o traktat handlowy polsko - sowiecki. W delegacji, która wyjedzie do Moskwy, wezmą udział przedstawiciele rady handlu zagranicznego.

O czym mówiono w Rzymie

Członkowie delegacji angielskiej w Rzymie, w rozmowie z dziennikarzami wypowiadali swe ogólne wrażenia. Według tych źródeł angielscy i włoscy mężowie stanu zakończyli przegląd obecnej sytuacji europejskiej i nie ma potrzeby dalszych formalnych rozmów politycznych przed wyjazdem premiera Chamberlaina z Rzymu. Jeden z członków delegacji angielskiej oświadczył: „należy podkreślić, że żadne nowe układy polityczne, żadne nowe zobowiązania ani umowy nie były przewidziane, żądane lub oczekiwane przez żadną z 2-ch stron".

Według dalszych informacji, w ciągu czwartkowej rozmowy, Mussolini mówił bardzo obszernie o sprawie hiszpańskiej i twierdził, że nowa sytuacja polityczna i militarna stanowczo wymaga przyznania gen. Franco prawa strony wojującej. Przyznanie tych praw gen. Franco umożliwiłoby Włochom dalszą(?) ewakuację swych „ochotników" z Hiszpanii (ATE).

W czasie angielsko - włoskich rozmów w Rzymie, ścisły kontakt utrzymywany był przez Rząd włoski z przedstawicielami Niemiec i Japonii, których przyjął osobiście Mussolini.

Mussolini dał zapewnienie obu ambasadorom, że w rozmowach angielsko - włoskich duch porozumienia między Włochami, Niemcami i Japonią będzie zachowany.

A więc p. Ribbentrop odwiedzi Polskę

PAT. donosi: P. minister spraw zagranicznych Józef Beck zaprosił w czasie swego pobytu w Monachium ministra spraw zagranicznych Rzeszy von Ribbentropa do Warszawy. Minister von Ribbentrop zaproszenie przyjął.

Podróż ministra spraw zagranicznych Rzeszy do Warszawy, która stanowić będzie rewizytę na złożoną w swoim czasie przez ministra Becka wizytę w Berlinie nastąpi prawdopodobnie jeszcze w czasie bieżącej zimy. Dokładna data nie została jeszcze ustalona. (PAT).

Mobilizacja w Hiszpanii

Rada Ministrów w Barcelonie uchwaliła mobilizację roczników 1921 do 1915. Powołaniu do szeregów podlegają zatem mężczyźni w wieku od 18 do 44 lat.

Rada ministrów, poza zarządzeniem mobilizacji 6-ciu roczników, uchwaliła utworzenie specjalnych brygad szturmowych, wydała zarządzenia o oczyszczeniu tyłów dla wyzyskania wszystkich zdolnych do noszenia broni, mężczyzn w pierwszej linii. Postanowiono również powołać wszystkich mężczyzn do 50 roku życia, a nie powołanych do szeregów, do budowy fortyfikacji. W związku z tymi zarządzeniami, powołano zostali do służby cywilnej wszyscy emeryci. (PAT).

Przed audiencją w Watykanie

W przededniu audiencji premiera Chamberlaina i lorda Halifaxa u Ojca Świętego, „Osservatore Romano", podkreślając moralne znaczenie tego wydarzenia, upatruje w wizycie angielskich mężów stanu u Papieża akt głębokiego uznania ze strony W. Brytanji dla misji i stanowiska Stolicy Apostolskiej. (PAT).

Zgon gen. Cedillo

W czwartek zginął w starciu z wojskami federalnymi osławiony generał meksykański Saturnino Cedillo. W górzystej okolicy stanu San Luis Potosi. Po krótkiej walce, oddział powstańczy został rozbity, a dowódca jego — generał Cedillo poległ. (PAT).

Tranzyt na linii Czaca-Bogumin

W pociągach międzynarodowych, kursujących przez Śląsk Zaolzański, wagony międzynarodowe przechodzą tranzytem przez Polskę na przestrzeni Czaca — Bogumin, nie będą plombowane, lecz na czas ich przejazdu przez terytorium Polski będzie przydzielony tylko specjalny konwój celny. Sprawa ta będzie uregulowana analogicznie jak przy przejeździe pociągów niemieckich przez Polskę z Niemiec do Prus Wschodnich i z powrotem.

Co stoi na przeszkodzie?

Chociaż p. prezes Rady Ministrów gen. Sławoj-Składkowski zapewnił pp. posłów sejmowych ku wielkiej ich radości (stenograf notuje w tym miejscu: „huczne oklaski"), że

„parlament w Polsce jest politycznym wykładnikiem myśli, woli i ... czuć *drużącej większości społeczeństwa* (podkreślenie moje), —

pozwolę sobie jednak być innego mniemania. Albowiem wymowa cyfr nie podlega wskazaniom nawet najbardziej energicznych ministrów spraw wewnętrznych, a w danym wypadku cyfry Warszawy, Łodzi, Krakowa, Borysławia, Poznania i miast pomorskich, wreszcie — mnóstwa gromad wiejskich nie dają — mówiąc zgoła bezstronnie — podstaw dla miłego uszom pp. posłów aforyzmu o „druzgocącej większości społeczeństwa", która za pp. posłami wiernie i niezachwianie stoi.

To też „uczciwi makleryz" z kół młodej publicystyki „oencrowej", nieco starszawej — „chrześcijańsko - demokratycznej" (typu „Głosu Narodu") i poniekąd konserwatywnej zasta nawiają się, jako ludzie realni, nad tym, co właściwie stoi na przeszkodzie, by Obóz Zjednoczenia Narodowego, obóz „narodowy", ruch „radykalno-narodowy", grupa „Falangi", grupa „Jutra Pracy" utworzyły wreszcie jeden wspólny obóz o jako tako wspólnej ideologii, o jako tako wspólnej metodzie działania.

Bo, proszę państwa!

Nacjonalizm? Jest wszędzie.

Katolicyzm (ten, dla użytku politycznego)? Jest wszędzie.

Antysemityzm? O! ile wlezie!

Antyzasadnictwo? „Drzwiamy i okniamy", jak mawiają na Powiślu. Więc o cóż chodzi? Dlaczegóż nie powstała dotąd większość druzgocąca" od zacnego p. gen. Skwarczyńskiego poprzez pp. Dudzińskiego, Kucjusza i Piaseckiego aż do pp. Kowalskiego i Bieleckiego, — „większość", ogarniająca zagonem i „Głos Narodu" i ks. Trzeciaka? Przecie wszelkie przesłanki są jak gdyby „na talerzu". Cóż stoi na przeszkodzie?...

* * *

Jedni powiadają:

„zadawnione nienawiści i zadawnione niechęci *starszego pokolenia*, wyrosłe z lat dawnych, obce *pokoleniom młodym*".

Inni powiadają:

„egoizm partyjny kierownictwa Stronnictwa Narodowego".

Jeszcze inni powiadają:

„snobizm organizacyjny szefa sztabu Ozonu, p. pułk. Wendy".

Wydaje mi się, że prawda leży gdzieindziej. P. gen. Sławoj-Składkowski jej nie zauważył (może nie chciał zauważyć?), gdy przemawiał we czwartek na posiedzeniu sejmowej Komisji Budżetowej i „uczynił radość" sercom pp. posłów sejmowych.

Obóz Zjednoczenia Narodowego nie jest jeszcze formacją o ideologii jednolitej; nie wychował, jak dotąd, własnego „człowieka ideowego", nie stworzył własnej doktryny, rozpływa się w mnóstwie posunięć — powiedzia'bym — odruchowych.

To jest zupełnie zrozumiałe.

Zrozumie mnie z pewnością p. gen. Sławoj-Składkowski, nie prezes Rady Ministrów i nie minister spraw wewnętrznych, tylko autor ślicznej (bez komplementów) książki o „Beniami nowie".

Otóż: nikt, jak świat światem, nie potrafił narzucić ludziom ideologii rozkazem z góry. Próbował Napoleon I i... nic nie wyszło. Karol Marks i Włodzimierz Lenin, Adolf Hitler i Benito Mussolini, Roosevelt i Stalin, ongiś Napoleon III idą już propagandą „od dołu". A Obóz Zjednoczenia Narodowego ogłosił „deklarację", opracowaną „u góry", poczym zebrał wiele osób, pochodzących z najrozmaitszych środowisk ideowych, ujmujących każdy całkiem inaczej zagadnienia przeróżne naszego życia państwowego, kazał im być „uczniami Józefa Piłsudskiego" i wyznawcami jednocześnie wielu poglądów Romana Dmowskiego, postawił ich wszystkich wobec licznych konfliktów ideowych, wobec licznych konfliktów sumienia.

A nam... kazał wierzyć, że to jest albo granit, albo — nowocześnie — żelazo-beton.

* * *

Niestety, nie mamy tej wiary wbrew zapewnieniom p. gen. Sławoja - Składkowskiego — autora „Beniaminowa" i ministra spraw wewnętrznych. Obóz Zjednoczenia Narodowego, zanim znajdzie dla siebie właściwe miejsce w Polsce (miejsce obozu politycznego, nie żadnej „druzgocącej większości społeczeństwa", oczywiście) musi rozstrzygnąć przede wszystkim sam ze sobą, czy Roman Dmowski stania się jego „hetmanem duchowym", czy też pozostanie nim Józef Piłsudski.

Jeżeli rozstrzygnie na rzecz Romana Dmowskiego, — wtedy nie będzie już przeszkód ideowych dla „jednolitego frontu" od „totalistów" spod znaku pułk. Wendy aż po „totalistów" spod znaku Stronnictwa Narodowego.

Pozostaną kwestie personalne, które Mussolini nazwał w przystępie szczerości „przekleństwem ustrojów totalnych".

* * *

Taki oto problem sumienia stoi — według mego przekonania — przed „piłsudczykami", dawnymi legionistami i dawnymi peowiakami, którzy zgłosili t. zw. akces do „Ozonu".

M. NIEDZIAŁKOWSKI

Przegląd prasy

ATMOSFERA PLOTEK, PODEJRZEŃ I INSYNUACJI.

Sprawa p. prof. Strońskiego, — który zaskarżył p. . Kozłowskiego o oszczerstwo w związku z jego „rewelacjami" o masonerii — posłużyła „Ilustrowanemu Kurierowi Codziennemu" do zamieszczenia szeregu słusznych uwag na temat niezdrowej atmosfery plotek, podejrzeń i insynuacji, jaką wprowadzają do naszego życia politycznego pewne sfery.

„Sprawa Strońskiego — Kozłowski zahacza — pisze „I. K. C." problem zasadniczy zbiorowego życia polskiego, a mianowicie o łatwość, z jaką rzuca się w Polsce insynuacje, uważając, że wolno to czynić bezkarnie, jeśli się szczerze lub nieszczerze drapuje w togę obrońcy interesu publicznego i jeśli zasłania się dobrą wolą i szlachetną intencją".

Pisząc o niedopuszczalności metod, zastosowanych przez p. prof. Kozłowskiego, który nie mając żadnych dowodów oskarżył p. Strońskiego o przynależność do masonerii, a po tym oświadcza gotowość odwołania zarzutów, o ile p. Stroński pomoże mu wydobyć od p. ministra spraw wewnętrznych szczegóły personalne o masonerii — „I. K. C." słusznie oburza się:

„Wolne żarty! Przecież w ten sposób możnaby połowę ludzi w Polsce oskarżyć o zdradę stanu, szpiegostwo, handel żywym towarem, kradzież, a potem proponować ofiarom współpracę w walce z przestępstwami, o ile naturalnie wykażą, że postawione im gołosłowne zarzuty były naprawdę gołosłowne.

Sądzimy, że ta metoda jest niedopuszczalna. Jeżeli b. premier — człowiek nauki, profesor prehistorii, jednym słowem p. Leon Kozłowski, zarzuca szeregowi wybitnych osobistości, że są masonami i w związku z tym opowiada o jakichś katalogach masońskich, to potym nie może przychodzić na salę sądową, odmawiać prowadzenia dowodu prawdy, a natomiast stawiać różne, niepoważne propozycje ludziom, których obraził, poniżył i którym mógł zaszkodzić w sposób jak najbardziej dotkliwy".

Omówiwszy całokształt sprawy w której p. Kozłowski z oskarżenia p. Strońskiego został skazany na miesiąc aresztu — „I. K. C." wyciąga z niej ogólny wniosek:

„Doszliśmy już w Polsce na tle podejrzeń do prawdziwej psychozy. Wystarczy, że ktoś komuś jest niewygodny, aby potem w sposób nieodpowiedzialny, gdzieś, szeptem rozpowszechniać pogłoskę, że stoi na usługach tajemniczych sił, że jest a djablem w przymierzu, że spiskuje z obcymi agenturami, że jest — jednym słowem — czym nikiem reaszroju, który zniszczyć i zgnieść trzeba".

I w końcu „I. K. C." zapytuje dlaczego kłamstwo i oszczerstwo, ta broń najstraszliwsza, a niestety często najskuteczniejsza jest tak często w Polsce, stosowana i odpowiada na własne pytanie:

„Tam, gdzie panuje jawność życia politycznego, gdzie istnieją normalne warunki dla ścierania się prądów ideowych i różnic w poglądach na świat, tam zarówno obelga, jak podejrzenie, jak denuncjacja, jak oszczerstwo nie stanowią broni zabójczej. Natomiast tam, gdzie panuje system niejawnych, podziemnych walk politycznych, gdzie obok instancyj wykonywujących pewne funkcje publiczne w świetle krytyki, istnieją inne, do których kontrola publiczna nie ma przystępu, a które działają w półcieniu — tam szaleje orgia plotek, podejrzeń i metoda zatrutych strzał".

„I. K. C." w tym, co pisze, ma rację. Szkoda tylko, że nie zawsze stosuje się do tych właśnie zasad które głosi w artykule przytoczonym. Wiele cytowanych wyżej uwag mógłby „I. K. C." zadedykować sam sobie.

ODWOŁANIE UPARTEJ PLOTKI.

A istotnie w życiu publicznym i w Prasie roi się od insynuacji i plotek. Tak naprzykład mimo wielokrotnych naszych zaprzeczeń prasa prawicowa uparcie insynuowała, że drukarnia „Robotnika" i dom przy ul. Wareckiej 7 — własność państwowa, „laskawie" użyczona socjalistom na ich potrzeby. Dziesiątki razy prostowaliśmy różne gadki na ten temat. Nic to nie pomogło i przed kilkunastu dniami „Warsz. Dziennik Narodowy" zamieścił komunikat Katolickiej Agencji Prasowej, powtarzając te same brednie.

I oto wczorajszy „Warsz. Dziennik Narodowy" zamieścił poniższe sprostowanie:

„W związku z zamieszczeniem w Ich poczytnym piśmie z dnia 1 stycznia 1939 roku artykułu p. t. „Przyczyny „powodzenia" socjalistów", prosimy o ogłoszenie takimi samymi czcionkami i na tym samym miejscu następującego sprostowania:

Nieprawdą jest, że w okresie 1930-32 centrala i drukarnia PPS w Warszawie przy ul. Wareckiej 7, stanowiła własność państwa — natomiast prawdą jest, że ani w latach 1930-32 ani też obecnie drukarnia Spółki „Robotnik" nie tylko nie była własnością państwa, ale nie była w żadnej zależności od państwa, stanowiła bowiem i stanowi własność Spółki Nakładowo - Wydawniczej „Robotnik" s. z o. o.

Dom zaś, w którym mieści się centrala i drukarnia Spółki „Robotnik", jest własnością prywatną a nie państwową".

S-EK.

Tajny układ
niemiecko-włoski

Londyński dziennik „Daily Express" podaje dosłowny tekst tajnego układu, zawartego przez „Oś" Berlin — Rzym na jesieni 1937 roku. Niektóre punkty tego układu znane już były poprzednio. W całości układ ten ukazuje się po raz pierwszy. Oto jego brzmienie:

1) Strony układające się zobowiązują się nie zawierać żadnego układu, skierowanego przeciw jednej z nich.

2) Zobowiązują się utrzymywać stały kontakt we wszystkich sprawach politycznych, ekonomicznych i kulturalnych, w których są wspólne zainteresowane.

3) Jeżeli jedna ze stron stanie się ofiarą nieuprowokowanego napadu ze strony mocarstwa, strona druga, na żądanie pierwszej, winna przyjść jej z pomocą i oddać jej do dyspozycji wszystkie swe źródła zbrojne.

4) Jeżeli jedna ze stron, nie popełniając bezpośrednio kroku zaczepnego, zostanie zaatakowana przez dwa lub więcej wielkich mocarstw, druga strona musi automatycznie i natychmiast uważać siebie za znajdującą się na stopie wojennej z tymi mocarstwami.

5) Obie strony podejmą niezbędne kroki celem podpisania konwencji militarnej, pozwalającej praktycznie wykonać zobowiązania wyżej wymienione.

6) Jeżeli jedna ze stron uzyskuje przy pomocy drugiej takie zadość uczynienie swym żądaniem, że po większa swe terytorium, lub powiększa swe wpływy, strona druga będzie w prawie domagać się takiej samej pomocy dla otrzymania odpowiedniego powiększenia swego terytorium lub swego wpływu.

7) Obie strony są zgodne co do tego, że niniejsza umowa większą posiędzie wartość, jeżeli inne mocarstwa europejskie do niej przystąpią, a zwłaszcza jeżeli główne mocarstwa porozumią się, by prowadzić politykę konsultacji, nieagresji i pomocy wzajemnej.

8) Strony zgadzają się trzymać w tajemnicy warunki umowy niniejszej dopóty, póki nie zadecydują inaczej, przy czym decyzja ta musi być jednomyślna.

9) Umowa niniejsza jest ważna na czas nieograniczony, nie może być wymówiona na rok zgóry.

Dziennik angielski dodaje, że konwencja militarna, o której mówi p. 5, została podpisana tuż przed kryzysem czechosłowackim.

List dzieci hiszpańskich
do pani Vanderveldе

Dziesięcioro dzieci hiszpańskich, przebywających na kolonii w miejscowości Gouy-lez-Piéton w Belgii, wystosowało do wdowy po Emilu Vanderveldem następujący list:

„Droga obywatelko Vanderveldel Nie znajdujemy słów potrzebnych, by Pani powiedzieć, jak jesteśmy smutne. W domu mówią ciągle o obywatelu Vanderveldem; czujemy, jak nasi tatusiowie i nasze mamusie go kochali i dlatego kazali nam nazywać go dobrym tatusiem Vandervelde.

Kiedy 20-go kwietnia przyjechaliście do nas we dwoje do Gouy, był to dla nas piękny dzień, którego nigdy nie zapomnimy. On był taki zadowolony, że widział nas wszystkie dziesięcioro, dziesięcioro jego dzieci hiszpańskich, które niedziałyśmy dokoła niego, podczas kiedy Pani płakała, całując nas.

Nie mamy już więcej dobrego tatusia Vandervelde. Ale będziemy Panią kochać teraz za dwoje i nazywać Panią naszą dobrą mamą Vandervelde.

Posyłamy Pani swą fotografię w nadziei, że ta pamiątka będzie dla Pani pociechą".

Akademia ku czci
ANDRZEJA STRUGA
odbędzie się w Warszawie w dn. 29 STYCZNIA.
Szczegóły programu Akademii ogłosimy niebawem.

Nasz numer niedzielny

Nasz numer niedzielny będzie zawierał

10 stronic druku

o bogatej i urozmaiconej treści.

Nasi towarzysze, przyjaciele i czytelnicy w GDYNI otrzymają w niedzielę własną

osobną kolumnę,

A nasi towarzysze, przyjaciele i czytelnicy w CZĘSTOCHOWIE otrzymają tak samo

kolumnę osobną,

poświęconą PIERWSZEJ ROCZNICY tego dnia, kiedy zaczęliśmy drukować siłą KRONIKĘ CZĘSTOCHOWSKĄ, przeznaczoną specjalnie dla Częstochowy i dla okręgu częstochowskiego.

Zamówienia i ogłoszenia przyjmuje nasza ADMINISTRACJA CENTRALNA — WARSZAWA, WARECKA 7, TEL. 513-80.

Tow. Jan Kwapiński kandydatem
na prezydenta m. Łodzi

W wyniku wyborów samorządowych w Łodzi, ruch socjalistyczny zdobył większość mandatów w Radzie Miejskiej, wystarczającą do wyboru SOCJALISTYCZNEGO PREZYDIUM MAGISTRATU. Łódzka Organizacja PPS, po porozumieniu z Okręgową Komisją Związków Zawodowych postanowiła wysunąć na stanowisko prezydenta m. Łodzi kandydaturę tow. Jana Kwapińskiego, wiceprezesa C. K. W. naszej Partii i prezesa Centralnej Komisji Związków Zawodowych.

Kandydatów na 3 wiceprezydentów ustali Łódzki Okręgowy Komitet Robotniczy PPS, przy udziale przedstawiciela CKW we wtorek, dnia 17 b. m.

Łódź, drugie miasto w Polsce, pozbawiona przez 5 i pół lat własnego samorządu, wypowiedziała się w sposób stanowczy 18 grudnia i dalsze przedłużanie rządów komisarycznych byłoby sprzeczne z wolą ludności Łodzi.

Czym jest Adolf Hitler?

Organ niemieckiej administracji państwowej „Deutsche Verwaltung" przytacza referat, wygłoszony przez ministra Rzeszy dr. Franka na zjeździe prawników administracyjnych. W referacie tym dr. Frank ujął w kilku punktach stanowisko prawno - państwowe Adolfa Hitlera.

Podajemy je w dosłownym przekładzie:

1) Führer jest naczelnikiem, szefem państwa Rzeszy niemieckiej. Jest przeto tym, który reprezentuje wobec świata godność państwa niemieckiego jako zwierzchni kierownik naszych wspólnych losów wedle możliwości których *odwieczna Opatrzność mu udzieliła dla dziejów naszego narodu.*

2) Führer jest szefem niemieckiego rządu Rzeszy jako kanclerz Rzeszy, a tym samym szefem ogólnego aparatu administracyjnego Rzeszy niemieckiej. Jest szefem wszystkich ministrów, przewodniczącym gabinetu Rzeszy z władzą rozstrzygania o liniach wytycznych i poszczególnym postępowaniu ogólnej niemieckiej administracji.

3) *Adolf Hitler jest ustawodawczym (verfassungsgebende) posłem niemieckiego narodu. W tej własności wykonywa on ogólne uprawnienia Reichstagu niemieckiego w dziedzinie prawodawstwa i politycznego przedstawicielstwa narodu niemieckiego.* Jest on generalnym pełnomocnikiem narodu niemieckiego.

4) Adolf Hitler jest wodzem naczelnym niemieckiej siły zbrojnej, co państwowo i administracyjno-prawnie znaczy, że jednoczy on w swej osobie zarówno naczelne dowództwo, jak i wszystkie funkcje ministra wojny Rzeszy.

5) Adolf Hitler jest *najwyższym panem sądu (oberster Gerichtsherr) Rzeszy i narodu niemieckiego, posiadającym w tej własności możność wzięcia na siebie uprawnień sądzącego rozstrzygającego w każdym postępowaniu prawnym i rozstrzygania jako ostatnia instancja.*

Tak wygląda konstrukcja prawna „Trzeciej Rzeszy" według autorytatywnej opinii ministra sprawiedliwości państwa niemieckiego. Reichstag, ministrowie, sądy są według tego tylko dekoracją, manekinami, pociąganymi za sznurek, gdy mają wykonać jakiś ruch. Jakże żałosną jest rola tych panów!

Charakterystyczne rozporządzenie
Coraz gorszy chleb w „Trzeciej" Rzeszy

Trzeci sprowizoryczne „Trzeciej" Rzeszy najlepiej charakteryzuje tajne rozporządzenie, wydane dla właścicieli wszystkich wiatraków i młynów na terenie Rzeszy. W myśl tego rozporządzenia właścicielom wiatraków i młynów oraz służbie pomocniczej, zatrudnionej przy przemiale zabroniono pod groźbą surowych kar informowania rolników, piekarzy i innych osób zainteresowanych o zarządzeniach, mających na celu większą oszczędność ziarna przy przemiale lub mąki. Nie wolno nic podawać o domieszkach, dodawanych do mąki przemaczonej dla wypieku chleba i t. d.

Prawdopodobnie władze Rzeszy zamierzają obniżyć jakość chleba przez dodawanie do mąki różnych substancji, a czym jednak konsument niemiecki nie ma wiedzieć.

Pas macierzyństwa

Z Tokio donoszą, że cesarzowa przyjęła od wielkiego marszałka księcia Kanin, szefa sztabu generalnego armii, pas macierzyństwa, zgodnie z wymaganiami wyznania Sainto. Radosny wypadek w rodzinie cesarskiej oczekiwany jest w połowie lutego. (PAT.).

Niemcy hitlerowskie kupują naftę

w „czerwonym" Meksyku

Ostatni artykuł Emila Vandervelde'a

W „Depêche de Toulouse" z 28 grudnia r. ub. ukazał się ostatni artykuł z pod pióra Emila Vandervelde'a. Oto ten artykuł w tłumaczeniu dosłownym:

Socjalizująca Republika Meksykańska, jedyna, lub prawie jedyna obok Rosji, zasilająca w sprzęt wojenny Republikę hiszpańską, a z drugiej strony zmuszona twardą koniecznością do sprzedawania nafty i benzyny dyktaturom niemieckiej i włoskiej, które używają tej nafty po większej części w swej marynarce i swym lotnictwie, do swych transportów militarnych, do swych formacji zmotoryzowanych, działających przeciw Hiszpanii: nie znam doprawdy jaskrawszego przykładu nieprawdopodobnych sprzeczności, do jakich prowadzi w naszych czasach chorobliwy upadek kapitalizmu.

Każdy wie, że w ostatnich latach w Meksyku jak w Argentynie i w większości republik amerykańskich środka i południa, rządy wysilały się na to, by uwolnić gospodarstwa swych krajów od drapieżnego wyzysku obcego kapitału. Zwłaszcza w Meksyku, pod energicznym wpływem prezydenta Cardenasa i w wyniku dwóch kolejnych strajków 75 tysięcy, śmiesznie opłacanych robotników naftowych, wywłaszczono w r. 1938 dobra towarzystw naftowych, ze względu na dobro publiczne, wskutek ich odmowy poddania się orzeczeniu korzystnemu dla robotników a wydanemu przez „radę federalną do pośrednictwa i arbitrażu". Nie stało się to naturalnie bez zaciętego oporu, przy czym próby rokoszu za strony gen. Cedillo i „złotych koszul" są tylko powierzchownymi epizodami.

W Anglii demo - plutokracja konserwatystów, która nie może niczego odmawiać akcjonariuszom „Royal Duch", poprostu zerwała stosunki dyplomatyczne z rządem meksykańskim, uznanym za winnego zbyt twardej ręki wobec towarzystw naftowych. W Stanach Zjednoczonych, dzięki umiarkowaniu prez. Roosevelta, okazano więcej pojednawczości, lecz obstawano i obstaje się nadal przy należytym odszkodowaniu, wahającym się między 106 milionów pezetów, ofiarowanych przez rząd meksykański, wygórowanymi pretensjami angielskimi (60 milionów funtów) i 400 tysięcy dolarów ze strony amerykańskiej.

Koniec końców rząd prez. Cardenasa zgodził się, że może i powinien spłacać ratami rocznymi, uzyskanymi od sprzedaży nafty już upaństwowionej.

Ale w obliczu sytuacji na rynkach międzynarodowych, gdzie panuje względna nadprodukcja i spadek cen, jest rzeczą dość trudną — i nie tylko dla Meksyku — znaleźć rynki zbytu, któreby pochłonęły nadmiar produkcji.

W tych oto warunkach, rząd meksykański zetknął się — „Not kennt kein Gebot" (w potrzebie nie słucha się nakazów) — już przed pewnym czasem z państwami „osi" Berlin - Rzym. W dniach ostatnich można było czytać w pismach finansowych następującą informację:

„Korespondent „New York Times" w Meksyku donosi, że rząd meksykański podpisał wczoraj z Niemcami umowę wymienną, na podstawie której on wywozić będzie do tego kraju w ciągu r. 1939 za 17 milionów dolarów nafty a kupił upoważnionych wzamian za produkty niemieckie

Dziennik dodaje, że zawarto drugą jeszcze umowę, przewidującą częściowe spłacanie w dewizach. Wedle tej umowy rząd meksykański dostarczyłby w ciągu nadchodzącego roku poważnych ilości benzyny marynarce niemieckiej.

Pierwsza umowa, dodaje korespondent, została podpisana przez p. Suarez, ministra finansów Meksyku i przez przedstawiciela firmy Daus w Nowym Yorku. Co do drugiej umowy, która ma przynieść Meksyko wi ok. 8 milionów dolarów w dewizach, to podpisał ją p. Ernst Jung z Hamburga.

Nafta meksykańska była dawniej używana w wielkiej ilości przez flotę angielską. Pośród towarów niemieckich, które Meksyk ma otrzymać, wymieniają: aparaty nawadniające, maszyny rolne, maszyny do pisania, sprzęt biurowy i aparaty fotograficzne. Podług tegoż dziennika, umowy podpisano na podstawie cen nafty znacznie niższych od cen światowych.

Coprawda, po pewnym czasie wiadomości powyższej dość nieśmiało zaprzeczono, ale tylko co do szczegółów operacji, po za tym zaś Summer Welles, sekretarz stanu rządu Stanów Zjednoczonych, stwierdził, że „Meksyk ma swobodę eksportować wedle swego upodobania". Podobnie, w angielskiej Izbie Gmin, 20-go grudnia, Butler z Min. Spr. Zagr. przyznał, że „Niemcy zakupiły w Meksyku pewną ilość nafty".

A więc mamy przed sobą fakt dokonany. Otóż, czy trzeba podkreślać, z punktu widzenia tego, co się nazywa „konfliktami ideologicznymi", że w tej operacji, zawartej między państwem totalnym a rządem antyfaszystowskim Meksyku jest coś potwornego?

Że Meksykańczycy, zmuszeni pozbywać się nafty, pod grozą utrzymania swym zobowiązaniom, godzą się sprzedawać ją hitlerowcom, wiedząc, że przynajmniej część jej użyta będzie przeciw Hiszpanii, można ubolewać; byłoby jednak niesprawiedliwością czynić im z tego powodu zarzuty.

Ale Niemcy Hitlera! Ale Włochy Mussoliniego! Od dłuższego już czasu zrywają nam uszy „anty-komintern", bez najmniejszego wstydu głosi się krucjatę przeciw rządom, tak mało mającym wspólnego z komunizmem jak Rząd Negrina lub Czang-Kai-Szeka. A z drugiej strony, ludzie z „osi" Berlin - Rzym przy każdej sposobności powiadają, że „czerwoni" z Meksyku nie są niczym innym jak „bolszewikami", sojusznikami i sprzymierzeńcami Moskwy, przeciwnikami własności kapitalistycznej, już nie mówiąc o religii.

Ale gdy nadarzy się okazja nabycia po cenach dumpingowych surowca im potrzebnego, pyskacze anty - komunizmu czy anty-marksizmu mają jedno tylko hasło: interes przede wszystkim.

Znajdzie się sposobność zakupienia po taniej cenie węgla, cóż ich obchodzić będzie jego pochodzenie?

Jest to ostatecznie ta sama rzecz, lub prawie ta sama, jaka się wydarzyła z „kradzioną naftą" w Rosji sowieckiej. Sir Henri Deterding i jego trust naftowy zaczęły od ogłoszenia wojny bez pardonu Rosji sowieckiej. Usiłowano zmobilizować wszystkie siły kapitalizmu międzynarodowego. Ale wkrótce przekonano się, że państwo nafty nie da rady etatyzmowi sowieckiemu i że samemu Deterdingowi nie pozostaje nic innego, jak przystosować się do sytuacji i nawet podjąć rokowania z bolszewikami. I już na wiosnę 1919 r. łącznie z Royal Duch, Anglo - Americain - Oil Comp., należące do Standard-Oil, podpisało z Rosją układ, zapewniający mu na trzy lata milion ton nafty na rynku angielskim

Z punktu widzenia idei burżuazyjnych owego czasu, było to nie mniej potworne — trzeba to przyznać — niż świeży układ niemiecko - meksykański. Możliwe zresztą, że w jednym jak w drugim wypadku finał ostateczny będzie taki sam.

Mówi się już w Stanach Zjednoczonych o zadowalającym układzie z Meksykiem w sprawie nafty. Można uważać za rzecz prawdopodobną, że Royal Duch dzisiejsza skończy jak w roku 1919 i porzuci swe nieprzejednanie.

W obliczu tych rokowań i umów, mimo przykrego odoru nafty, jaki z nich bije, optymiści mogą się spodziewać, że ostatecznie w Meksyku jak w Rosji przemysły upaństwowione uwolnią się od panowania kapitalizmu międzynarodowego.

Kto potrafi czekać, ten w porę się doczeka.

Ucieczka od funta angielskiego

Bank Angielski przed kilku dniami przekazał 350 milionów funtów w złocie Funduszowi Wyrównawczemu, celem podtrzymania kursu funta.

Jeszcze przed 9 miesiącami funt trzymał się mocno i nic nie zapowiadało wahań kursu. Ale w maju zaczęły wracać kapitały do Francji, później rozpoczął się kryzys czechosłowacki i kapitały w obawie wojny szukały schronienia w Ameryce. Przyszło Monachium, a z nim tak wychwalany „pokój". Tymczasem **właśnie Monachium stało się początkiem dalszej gwałtownej ucieczki od funta.**

Brak zaufania do polityki zagranicznej, zbrojeniowej i finansowej rządu angielskiego uwydatnia się najlepiej w tym kryzysie waluty angielskiej. Operacja Banku Angielskiego, największa tego rodzaju w dziejach tej instytucji, jest radykalnym posunięciem, które nie powinno chybić efektu. Ale z politycznego punktu widzenia jest to, pośrednio, druzgocące potępienie polityki Chamberlaina, która na każdym polu fatalne przynosi rezultaty.

Przymus w „kulturze"

Plany St. Piaseckiego

Zagadnienie upowszechnienia kultury jest istotnie wielkim zagadnieniem w Polsce. Braki kulturalne w Polsce są powszechnie znane...

Ale zagadnienie „upowszechnienia" często łączy się z „planowaniem" ideologicznym. Przypomina my znane tezy OZN-u, artykuły p. Hulewicza i t. d.

W „Prosto z Mostu" red. St. Piasecki stwierdza kolosalne braki w dziedzinie upowszechnienia kultury w Polsce. Proponuje **w drodze przymusu wypłacać** 2 proc. wszelkich uposażeń **„bonami kultury"**, za które można będzie nabywać książki, bilety do teatru i t. d. Wolne zawody będą wpłacały 2 proc. przy podatku dochodowym. W ten sposób — sądzi p. St. Piasecki — wzrosną nakłady książek, wzrośnie liczba teatrów i t. p. Dopędzimy Zachód...

To pierwsza część „planu". — A w drugiej części państwo będzie musiało baczyć, by rosła **prawdziwa** kultura, a nie tandeta i szmira. Musi być wprowadzony **system koncesyjny:**

„Państwo, które przez wprowadzenie tego przymusu zwielokrotniłoby tak znacznie zbyt wytworów kulturalnych, musiałoby **zapewnić sobie**, że nie będzie to szmira; tandeta, czy po prostu pornografia, czyli inaczej mówiąc **musiałoby wprowadzić system koncesjonowania** tych wszystkich przedsiębiorstw, które miałyby prawo przyjmowania „bonów kultury".

I w ten sposób zakwitnie „kultura", „koncesjonowana" przez rząd...

Te plany oczywiście nasuwają b. poważne **zastrzeżenia.**

Kultura nie może być wprowadzona w drodze przymusu. „Dyktatorzy" państw totalnych nie rozumieją tego lub nie chcą zrozumieć. Stąd z przymusem w kulturze trzeba być niezmiernie oględnym. — Przymusową może być szkoła. Ale w kulturze twórczej i odtwórczej przymus daje z reguły ujemne wyniki.

P. Piasecki powie na to, że nie chce „regulować" twórczości, — chce tylko rozszerzyć **nabywanie** owoców kultury. Otóż nie — bo **KONCESJONOWANIE** przedsiębiorstw wydawniczych czy teatralnych musi stworzyć **ZALEŻNOŚĆ IDEOLOGICZNĄ.**

Technicznie rzecz biorąc, „bony" nastręczą mnóstwo trudności. Ci, którzy nie pragną nabywać produktów kulturalnych, będą starali się pozbywać bonów za tańszą cenę, byle mieć prawdziwą gotówkę. Może powstać **druga waluta**, niższa od parytetu. P. Piasecki odpowie: „nie szkodzi! bo i tak globalna kwota wydatków kulturalnych wzrośnie". Zapewne; ale „upowszechnienia" nie będzie, bo ci, którzy nie zechcą (albo nie będą mogli ze względu na stan dochodu) korzystać z bonów, i tak z nich korzystać nie będą. A „bony" spławią na boczek po tańszej cenie.

P. Piasecki rozumuje tak:

Rozumiem doskonale, że silna ingerencja państwa w sprawy sztuki, zdobyta w ten sposób, może budzić wątpliwości, zwłaszcza w dzisiejszych warunkach, czy nie będzie nadużyta do celów politycznych. Ale — i to trzeba sobie wyraźnie powiedzieć — także i dzisiaj, administracja państwowa, — gdyby chciała, mogłaby środkami porządkowymi czy cenzuralnymi unieruchomić każde przedsiębiorstwo wydawnicze czy teatralne".

Zapewne, zapewne. Ale co inne go „unieruchomić" księgarnię wydawniczą w drodze wyjątkowej, a co innego **UZALEŻNIĆ** wszystkie księgarnie (które zechcą korzystać z bonów; a które z nich, to właściwie nie zechcą?) od wydania czy odmówienia „koncesji"!

Upowszechnienie kultury — to problem wielki. Ale niektórzy „planiści" układają plany fantastyczne, które pod pretekstem upowszechnienia mogą osłabić albo zniszczyć kulturę. Bądźmy ostrożni! Nie wpadajmy w „totalne" egzaltacje. Ani stalinowska ani hitlerowska „kultura" zachęcające nie są!

K. CZAPIŃSKI.

W Niemczech - jak podczas wojny

Wiele już pisano na temat przygotowań wojennych w Niemczech. Niektórzy publicyści wogóle są zdania, że Niemcy dzisiejsze w niczym się nie różnią od Niemiec z czasu wielkiej wojny, z wyjątkiem oczywiście tej jednej różnicy, że obecnie nie rozgrywa się jeszcze sama wojna, że nie ma jeszcze frontów, ani ofiar wojennych.

Jak dalece „stan wojny" panuje już w Niemczech, świadczy m. in. fakt, który istniał w Niemczech podczas wojny światowej dopiero wtedy, kiedy wojna była już mocno zaawansowana i Niemcy odczuwały dotkliwy brak materiału ludzkiego. Otóż i teraz Niemcy już nie mają potrzebnej ilości rąk roboczych. Jak donosi prasa zagraniczna w korespondencjach z Niemiec, władze niemieckie **likwidują całe zawody**, mniej według nich ważne i zaprzęgają do tej lub innej pracy wojskowej.

A więc w Niemczech dzisiejszych zbytecznym się staje fryzjer, handlarz uliczny i domowy, właściciel budki i t. p. Wszystko to luksus, dobry na lepsze czasy, a nie na czteroletnią Goeringa.

Przed świętami Bożego Narodzenia wiele kobiet przyjęło robotę w fabrykach, by dawnym zwyczajem zarobić dodatkowo dla rodziny na święta. Jakże zdziwiły się, gdy po świętach nie chciano ich puścić i zatrzymano na stałe!

Robotnicy pracują w niektórych gałęziach przemysłu wojennego po 12 godzin na dobę.

Tyle jest tej roboty w Niemczech. Roboty przedwojennej, mającej jednak już wszystkie cechy, jak by się odbywała w toku wojny.

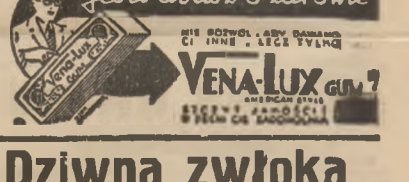

Dziwna zwłoka

W interesującym miesięczniku „Przekrój" (w numerze grudniowym) znajduje się list do redakcji p. E. Czarnowskiego. Autor rozpatruje sprawę kontroli rachunkowości przedsiębiorstw prywatnych; stwierdza, że wiele tych przedsiębiorstw fałszuje bilanse i naraża przez to Skarb na poważne straty, i wskazuje, że istnieje podstawa prawna do powołania instytucji dla należytej kontroli życia gospodarczego, Kodeks Handlowy bowiem w art. 376 postanawia,

„Każda spółka akcyjna powinna corocznie poddać bilans, rachunek strat i zysków, tudzież sprawozdanie, sporządzone przez zarząd, badaniu przez biegłych rewidentów zarówno pod względem ich zgodności z księgami i dokumentami, jakoteż z faktycznym stanem majątku i interesów spółki. Biegłych wyznaczy sąd rejestrowy".

Ale art. 697 tegoż Kodeksu zastrzega wprowadzenie w życie art: 376 od osobnego rozporządzenia Min. Przemysłu i Handlu, oraz Sprawiedliwości.

Kodeks handlowy w formie rozporządzenia Prezydenta ukazał się w czerwcu 1934 r. i wszedł w życie w lipcu, ale rozporządzenie do art. 376 dotąd się nie ukazało.

Skutek jest ten, że kontrola, przewidziana w Kodeksie, dotąd nie weszła w życie.

Czym wytłumaczyć tę zwłokę? Chyba nie interesem Skarbu?!

TAPCZANY WYRABY DO ŁÓŻEK POTULI - ŁÓŻKA AMER. SPRĘŻYNY KRYTE EMALIĄ. **LECHOW**

Nieograniczona gwarancja. ŁUCKA 14 (przy Żelaznej) tel. 681-83.

JAN DĄBROWSKI 11)

Prawo śmierci

Flegmatyczny, ostrożny „Ryba" uśmiechem zadowolenia twarz rozjaśnił, że na jego stronie racja stanęła. „Szmit" mruczał coś pod nosem, zezem i naskos czytając jeszcze raz nazwiska kaligraficznie na arkuszu wypisane. A wszyscy czekali na słowo „Koszowego".

— A no cóż, towarzysze, — odezwał się im wreszcie. — Dwadzieścia siedem razy, bodaj, „Haczyk" z nami na robotę chodził?... — I zwiesił głowę jakby w pytaniu.

— Chodził — odpowiedziały chórem trzy głosy.

— Dwadzieścia siedem akcyj i ani razu nie stchórzył — ciągnął **„Koszowy", jakby do siebie.**

— Nie stchórzył — potwierdzili wszyscy trzej.

Podniósł oczy „Koszowy", popatrzał po nich, popatrzał na dziewczynę. Z oczu im wzrokiem wypił, to, co w słowa by dopiero trzeba ubierać.

— To idźcie, towarzyszko „Weberko"! — odetchnął z ulgą, że wreszcie znalazło się słowo, co na wargi wypłynęło. „Haczyka" meldunek przyjmuje, a wam za dostarczenie dziękuje. Zrobimy co się da, partyjnego adwokata mu damy, wiadomo, teraz kiedy się pokazało, jaki on to jest. Idźcie. Cię żko to, że takiego chłopaka na śmierć, jakby własną wolą trzeba **posłać. Ale kiedy się za swój robo**ciarza i bojowca — honor ofiarujeje, to ja mu do tego prawa odbierać nie mogę... Idźcie, a znak mu sam dam, na sprawie.

Posunął się zaraz „Ryba" dziewczynę podtrzymać, bo kiedy usłyszała, że się to o co prosiła, za co tu przyszła, spełnić miało, kiedy sobie jeszcze raz uprzytomniła, co to wszystko znaczy — zasłabła na gle i bardzo blada na twarzy się zrobiła.

Pałasz stójkowego podzwonił zlekka o kamienne schody. Każdy krok, w górę, bliżej sali — wydawał się cięższy, trudniejszy do uczynienia, niż poprzednie. Tam, za tymi drzwiami, czekał wyrok. Tylko Józkowi nie o ten wyrok chodziło, który wypiszą na urzędowej „bumadze", który namaszczonym głosem odczyta zakatarzony starszy pan z za zielonego sukna stołu. To — mniejsza. Ale **gdzieś tam między publicznością,** między gronem ciekawych sensacyjnych szczegółów wolskiej „vendetty", której ofiarą padł majster gwałciciel — gdzieś w kącie, czy ostatnim rzędzie znajdzie się nieznajomy sędzia — a może własna siostra rodzona — który jednym skinieniem głowy rozstrzygnie jego najważniejszą sprawę. Przywróci mu jego robociarski honor bojowca w nieskalanej bieli, uzna — raz jeszcze — za swojego, za ramię i oręż Partii. No i jednocześnie zamieni perspektywę kilku lat więzienia na nieuchronną śmierć. Śmierć ponurą na szubienicy w szary przedświt — śmierć Okrzejów i Mireckich.

Padały pytania i odpowiedzi, nieodmiennie z procedurą związane, dotyczące rzeczy dawnych, milionych, zostawionych na tamtej stronie krat: nazwisko, ojciec, matka, rok urodzenia...

I wtedy cicho otworzyły się drzwi sali. W ciemnym prostokącie na tle trupio - białej ściany stanęła wysoka, chuda, do sękatego drąga podobna postać „Koszowego". Ogarnął spojrzeniem salę i usiadł w ostatniej ławce. W tej samej chwili spotkały się ich oczy: siwe, z pod krzaczastych brwi patrzące oczy instruktora i błękitne, w bladej twarzy błyszczące. Gdzieś tam, od zielonym suknem zasłanego stołu, padały pytania, rozlegał się monotonny głos odczytywanych paragrafów. Oni patrzeli sobie w oczy, czytali w nich: jeden mękę i błaganie — drugi wahanie i zal serdeczny.

Wreszcie „Koszowy" skinął głową. A po tym ukrył twarz w dłoniach i pozostał tak długo, długo.

Z monotonności zakatarzonego głosu, recytującego paragrafy kodeksu, wydarło się ostre pytanie:

— Czy oskarżony przyznaje się do winy zabójstwa Hermana Bucholca, lat 53, majstra fabryki drutu.

— Tak...

— Dlaczego oskarżony to uczynił?...

— To był szpicel. Jestem bojowcem Polskiej Partii Socjalistycznej...

Jasny głos Józka - **„Haczyka"** targnął salą, poderwał z miejsca prokuratora, skręcił w kłębek i przygwoździł do ławki pulchniutkiego adwokacinę, wyrwał jęk z piersi bladej dziewczyny z pierwszej ławki.

Na szybkie słowa prokuratora o niekompetencji, o sądzie wojennym, o karze śmierci sypał się rosnący z każdą chwilą deszcz szmeru rozmów.

W ostatniej ławce wysoki, chudy człowiek podniósł głowę i wpatrzył się zachłannym, bolesnym spojrzeniem w wątłą postać podsądnego.

W korytarzu szczękały szable wezwanej, wzmocnionej eskorty.

KONIEC.

Metody...

Robotnicy Zakładów Wapiennych w Kielcach „Kadzielnia" od szeregu lat opierają się rozbijackiej robocie żółtych organizacji. Miejscowy Związek Klasowy w roku 1935 został rozbity przez ZZZ, ale już w roku 1936 robotnicy „Kadzielni" powrócili do właściwej organizacji klasowej.

Od tego czasu została zawarta dwukrotnie umowa zbiorowa dla robotników 5-ciu zakładów wapiennych w Kielcach i okolicy, dzięki czemu uzyskali oni od 25 do 45 proc. podwyżki, zniesienie pracy w godzinach nadliczbowych i uzyskali wiele innych korzystnych postulatów.

Przemysłowcy wciąż jednak próbują rozbić organizację klasową i starają się wykorzystać miesiące zimowe, jako sezon martwy w tych zakładach.

W zimie 1937 roku firma „Kadzielnia" zwolniła delegatów robotniczych, wypłacając im 2000 złotych odszkodowania. W marcu 1938 r. administracja zakładów „Kadzielnia" zaprosiła rozbijaczy z BBS. na zebranie organizacyjne. Robotnicy wygwizdali tych panów.

Obecnie administracja znowu wyzyskuje sezon martwy, a tym razem z kolei używa do tego rozbijaczy „ozonowych". Wysyłane zaproszenia na zebranie ozonowe nie poskutkowały; ani jeden z zaproszonych robotników nie przyszedł. Obecnie znany w Kadzielni rozbijacz Cychil przy każdej wypłacie zasiłków bezrobotnym, trzymając w zanadrzu deklaracje OZN, wtykał je robotnikom do podpisania, strasząc, że kto nie podpisze, nie będzie w marcu przyjęty do pracy(!!).

Robotnicy gremialnie zgłaszają się do Związku Klasowego z zapytaniem, kto upoważnił p. Cychila do stosowania tego rodzaju metod.

Olbrzymia bryła węgla runęła w dół i poraniła rębacza

W pokładzie ławy dolnej, na poziomie 300 m. kop. „Matylda" w Lipinach Śląskich, wydarzył się nad ranem ciężki wypadek górniczy.

O godz. 3.45, wskutek łąpnięcia, zerwała się ze sztropu olbrzymia bryła węgla wagi około 5 do 6 wózków i runęła w dół. Wszystkie światła w ganku zgasły, a pracujący tam rębacze, 38-letni Jerzy Meltsz, w ostatniej chwili rzucili się do ucieczki. Dosięgły go jednak jeszcze kawałki węgla, kto go dotkliwie poraniły na plecach, a na dobitkę jeszcze górnik potknął się i upadł, łamiąc sobie lewą nogę. Przewieziono go do szpitala.

Rozpowszechniaj „GŁOS KOBIET"

Wiadomości z całej Polski

KRWAWY DRAMAT MIŁOSNY

W jednym z hoteli poznańskich rozegrał się we czwartek po południu krwawy dramat miłosny.

Do hotelu zajechał przed trzema dniami młody mężczyzna, podając się za 22-letniego Kazimierza Czajkę. Towarzyszyła mu młoda kobieta, którą Czajka przedstawił jako swą żonę.

We czwartek po południu w pokoju, zajmowanym przez rzekome małżeństwo Czajków rozległy się trzy strzały rewolwerowe. Zaalarmowana służba hotelowa natychmiast przybiegła do pokoju, gdzie znaleziono stygnące już zwłoki rzekomej żony Czajki oraz ciężko rannego Czajkę z dwiema ranami głowy.

Natychmiast wezwano Pogotowie, które po udzieleniu Czajce pomocy przewiozło go w stanie bezsnadziejnym do szpitala miejskiego.

W chwilę później przybyła komisja sądowo - lekarska, która znalazła na stole list, zaadresowany do rodziny zmarłych i władz, które wyjaśniają tragedię.

Okazuje się, że obydwoje postanowili zejść z tego świata z powodu obustronnego sprzeciwu rodziców przeciwko ich małżeństwu. Nie mogąc znaleźć innego wyjścia, Czajka ze swą towarzyszką, którą była 20-letnia Stefania Petryszkówna z Poznania, postanowili się zabić.

Czajka najpierw miał zastrzelić towarzyszkę, a następnie popełnić samobójstwo.

Jak postanowili, tak uczynili.

Petryszkówna znalazła śmierć na miejscu. Czaja, po przewiezieniu do szpitala, popadł w agonię i lekarze nie mają nadziei uratowania desperata. Czajka jest z zawodu stolarzem i podobnie, jak Petryszkówna, pochodzi z Poznania.

ZDERZENIE SAMOCHODU Z FURMANKĄ

Na szosie Chorzów — Katowice samochód osobowy konsulatu niemieckiego w Katowicach zderzył się z furmanką, prowadzoną przez woźnicę Adolfa Franka. Wskutek zderzenia samochód został uszkodzony, a jadący nim attache konsula Odman doznał okaleczenia twarzy od odłamków szkła.

SAMABÓJSTWO UCZNIA

Wystrzałem z rewolweru pozbawił się życia Krystian Kwiatkowski, lat 17, uczeń, zamieszkały u ciotki swej w Warszawie. Policja prowadzi dochodzenie celem ustalenia przyczyn samobójstwa.

WYKRYCIE 22-CH TAJNYCH RZEŹNI NA TERENIE WOJ. WILEŃSKIEGO

Władze policyjne wykryły na terenie woj. wileńskiego 22 tajne rzeźnie żydowskie. W rzeźniach tych zakwestionowano z górą 1500 kg. niesiemplowanego mięsa. Właścicieli nielegalnych rzeźni sąd starościński ukarał grzywnami i aresztem

WIADOMOŚCI SPORTOWE

NOWINY

BUDŻET PUWF. POZOSTANIE BEZ ZMIANY.

W preliminarzu budżetowym ministerstwa oświaty, który omawiał wczoraj sejmowy budżetowy komisji budżetowej Sejmu, znajdują się pozycje przeznaczone na wychowanie fizyczne młodzieży, a obejmujące budżet PUWF. Pozycje te zamykają się sumą 6.945.000 zł., a zatem tyle samo co w r. ub. Na pozycje te składają się następujące rubryki: płace personelu — 742 tys. zł., wyszkolenie 4.300 tys. zł. wydatki materialowe 1.196 tys. zł., pomoce organizacyjne i propagandowe 183 tys. zł. otrzymanie Akademii WF. 523 tys. zł. Ponad to w budżecie ministerstwa przewidziane 48 tys. zł. na w. f. młodzieży akademickiej i 450 tys. zł. na higienę szkolną i w. f. młodzieży szkolnej.

PIŁKA NOŻNA

MECZ ANGLIA — POLSKA NIE DOCHODZI DO SKUTKU.

Angielski Zw. Piłki Nożnej zdecydował ostatecznie program tegorocznych meczów kontynentalnych, a mianowicie 13 maja z Włochami w Mediolanie, 18 maja z Jugosławią w Belgradzie, a 24 maja z Rumunią w Bukareszcie.

Projektowany przedtem mecz z Polską i Węgrami nie dojdzie zatem do skutku.

CIEKAWY WNIOSEK KRAKOWSKIEGO OKR. ZW. PIŁKI NOŻNEJ.

Na walne zgromadzenie Polskiego Związku Piłki Nożnej, zarząd okręgu krakowskiego zgłosił wniosek o przedłużenie czasokresu wykreślenia dla gracza opuszczającego klub z jednego roku na dwa lata.

BOKS

WYPRÓBOWANE SPOSOBY NASZYCH BERLIŃSKICH „PRZYJACIÓŁ".

Wierzcy walk bokserskich Poznań-Berlin wywołał w Berlinie ogromne zainteresowanie. Prasa niemiecka wypróbowanym sposobem ogłosiła przed meczem, że Niemcy mają się spotkać z extra klasą polskiego pięściarstwa. To ostrzeżenie odbiło się dodatnio na frekwencji i wyniku, gdyż po takiej reklamie każdy wynik, osiągnięty przez bokserów berlińskich, jest moralnie uważane za korzyść Niemców.

Prasa berlińska nazywa wieczór bokserski sukcesem. Sport bokserów berlińskich nazywanym jest wyśmienitym, przy czym nie ukrywają wrale w Berlinie zadowolenia z wyniku. Oczywiście wszystkie pisma przemilczają, że w Berlinie walczyła klubowa drużyna HGP. poznańskiego, a nie żadna extra klasa polskiego pięściarstwa, czy chociażby poznańskiego okręgu.

„Angriff" stwierdza, że bokserzy berlińscy nie mogli sobie życzyć lepszego startu. Za bohatera dnia uważano jest mistrza Europy Nürnberga, który nokautował Kaźmierczaka III-go. Berlińska prasa nie podaje szczegółów, że pokonany jest nowicjuszem i oczywiście zwycięstwo mistrza Europy nie jest żadnym wielkim sukcesem.

HOKEJ

WARTA TRACI MISTRZOSTWO HOKEJOWE POZNANIA.

Wobec udziału zawodnika śląskiego Całki w barwach Warty na meczach hokejowych o mistrzostwo Klasy A okręgu, wszystkie mecze Warty z udziałem tego zawodnika zostaną zweryfikowane jako walkowery dla przeciwników. Warta w ten sposób traci mistrzostwo okręgu i w rozgrywkach międzykrakowskich Poznań będzie reprezentowany przez WKS. Poznań.

NIEWIELKA SZKODA.

We czwartek miał się odbyć w Krynicy mecz hokejowy reprezentacji akademickich Włoch i Polski. Mecz ten został w ostatniej chwili odwołany z powodu nieprzybycia drużyny włoskiej.

GIMNASTYKA

MIĘDZYMIASTOWE ZAWODY GIMNASTYCZNE WARSZAWA — ŁÓDŹ.

W sobotę, dnia 14 b. m. o godz. 14.30 odbędzie się w teatrze Wielka Rewia meczu gimnastyczny między reprezentacjami S. R. W. F. „Juvenia" z Warszawy i Łodzi.

Zespoły walczą o puchar „Nasze Folkszajtung". W pierwszym meczu, który odbył się w czerwcu ub. r. w Łodzi wyrównały minimalną różnicą punktów zespoły warszawskie.

JAPOŃSKI BIAŁY BEZ
PUDER Z PUSZKIEM
cena zł. 1,25
J. SZACH WARSZAWA

Radio warszawskie

SOBOTA, 14 stycznia.

WARSZAWA I.

6.30 Pieśń. 6.35 Gimnastyka. 6.50 Muz. (płyty). 7.00 Dziennik. 7.15 Muz. (płyty). 8.00 Aud. dla szkół. 11.00 Śpiewamy piosenki. 11.15 Z filmów Disney'a (płyty). 12.00 Hejnał. 12.03 Aud. połud. 12.30 Słuchawisko dla dzieci. 15.20 Muzobiadowa z Wilna. 16.00 Dziennik i wiadom. gospod. 16.20 Kronika literacka. 16.35 Lieder (płyty). 16.55 Teatr na ustach Niemiec. 17.10 Wacław Lachowicz — laureat nagrody muzycznej 18.00 Aud. dla wsi. 18.30 Aud. dla Polaków zagranicą. 19.15 Koncert rozrywkowy ze Lwowa. 20.35 Aud. informacyjna. 21.00 „Cyklon" — powieść. 21.35 Prozamy dla pań. W przerwie o g. 21.45 „Ja chcę mieć spokój" — skecz. 22.55 Przegląd prasy i dzien. 23.05 Wiecz. z Polski w jaz. niem. 23.15 Muz. tan. (płyty).

WARSZAWA II. 14.00 Zespół Rachonia. 15.00 Wiad. sportowe i pręg informacyjne. 15.10 B. Malinowska — mezzosopran, S. Czesnowski — klarnet. 15.45 Życie kulturalne stolicy. 15.55 Program. 16.00 Rec. słowikowy Marcz. Szalestelego 16.30 Muz. tan. (płyty). 18.10 Schumann (płyty). 21.05 Tematy zeszienne (płyty).

NIEDZIELA, 15 stycznia

7.15 Kolęda. 7.20 Ork. Wiedeńska. 8.00 Dziennik. 8.15 Audycja dla wsi. 9.15 Tr. nabożeństwo z kaplicy. Ok. godz. 10.30 Muzyka z płyt. 11.45 Aktualności w programach radiowych. Hejnał. 12.03 Poranek symfoniczny. 13.00 Wyjątki z Pana Józefa Poniatowskiego. 13.05 Przegląd kulturalny. 13.15 Muzyka obiadowa. 14.40 „Wszystkiego po trochu". 15.00 Audycja dla wsi. 16.30 „Wędrowni grajkowie" — obrazek słuchowiskowy Czesława Morcinka. 16.50 Recital fortepianowy Fuchs Szczepańskiego. 17.20 „Gdynia w służbie Rzeczypospolitej". 17.30 Podwieczorek przy mikrofonie (ze Lwowa). 18.30 „Repatriant!" — fragment z „Przedwiośnia" Żeromskiego. 19.50 Fragmenty z oratorium. 20.15 Audycja informacyjna. 21.20 Muzyka taneczna. 22.15 Wieczór piosenek Berangera — opracowanie Antoniego Bohdziewicza. 23.00 Dzien. nik. 23.03 Wiecz z Polski w języku angielskim.

NIEDZIELA, 15 stycznia

WARSZAWA 2-GA

14.30 Koncert. Wyk. Mirska — sopran. Walentynowicz — fortepian. 15.00 Muz. skandynawska. 16.00 Muzyka tan. (płyty). 21.05 Ravel (płyty). 22.05 Klasycy wiedeńscy (płyty). 23.00 Muz. tan. (płyty).

Złóż ofiarę na Pomoc Zimową

Tabela wygranych

7 dzień ciągnienia IV klasy 43 Loterii Państwowej

I i II ciągnienie

GŁÓWNE WYGRANE.

25.000 zł. na nr.: 49055.

15.000 zł. na nr.: 75947.

10.000 zł. na nr.: 36379 98729 106256.

5.000 zł. na nr.: 34083 51469 74719 [illegible]

2.000 zł. na nr.: 3843 31658 57008 58129 61552 88444 91422 94820 124903 125219 127850 150414.

1.000 zł. na nr.: 10077 15268 23488 29210 31513 44674 49629 49648 53348 63314 64942 79359 90511 101367 133317 137363.

PO 250 ZŁOTYCH

84 124 276 424 513 51 52 843 1005 [illegible]

[illegible]

III Ciągnienie

PO 250 ZŁOTYCH

[illegible]

IV ciągnienie

GŁÓWNE WYGRANE.

20.000 zł. na nr.: 115880.

15.000 zł. na nr.: 13144.

5.000 zł. na nr.: 2506 19116 68908 71832 138580.

2.000 zł. na nr.: 141 892 6014 11049 12498 17366 29058 33697 42492 46525 49226 54842 63565 69161 93079 [illegible]

PO 250 ZŁOTYCH

[illegible]

Aby wygrać — trzeba grać.
a jak grać — to u KAFTALA!
Katowice, Dyrekcyjna 2.
LOSY DO IV-ej KLASY SĄ JESZCZE DO NABYCIA

KRONIKA KRAKOWSKA

Konferencja powiatu krakowskiego

odbędzie się w niedzielę dnia 15 stycznia b. r., o godz. 4-ej po południu, w sali Domu Górników przy Al. Krasińskiego 16.

Obecność Komitetów Miejscowych P. P. S., mężów zaufania P. P. S. i delegatów Klasowych Związków Zawodowych konieczna.

O. K. R. P. P. S.
KRAKÓW

„Dzisiejsze Chiny"

Pod tym tytułem wygłosi odczyt tow. dr. W. Ganewcłówna w lokalu ZZK. przy ul. Warszawskiej 15/17 w sobotę, 14 h. m., o godz. 6 wieczorem. Wstęp wolny.

Gwiazdka dla dzieci kolejarzy członków Z.Z.K.

Staraniem Komisji Przyjaciół Dzieci przy Zarządzie Koła miejscowego Z.Z.K. w Krakowie odbędzie się w sobotę 21 stycznia b. r. o godz. 4 ej po południu, przy ul. Warszawskiej nr. 5 w lokalu Stowarzyszenia „Św. Winc. a Paulo" „tradycyjna gwiazdka" dla sierot i najbiedniejszych dzieci kolejarzy, członków Z.Z.K.

Zgłoszenia dzieci do lat 12 przyjmuje sekretariat Zarządu Koła, Warszawska 17, w godzinach urzędowych, od dnia 16 stycznia do 20 stycznia włącznie.

Rozprawa o napad rabunkowy

W styczniu ubiegłego roku dokonano napadu rabunkowego w Ciśowie, w powiecie Nisko. Do mieszkania Wejsselów wszedł przez okno zamaskowany bandyta, uzbrojony w siekierę. Bandyta sterroryzował domowników i zrabował 90 zł. w gotówce oraz biżuterię i garderobę, łącznej wartości około 600 zł.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie na sesji wyjazdowej w Rozwadowie skazał sprawcę tego rabunku Wojciecha Kobylarza na 8 lat więzienia. Stanisław Puzla, który był oskarżony o współudział w rabunku, został uniewinniony. Na skutek apelacji sprawa znalazła się we czwartek na wokandzie Sądu Apelacyjnego w Krakowie, który zniżył Kobylarzowi karę na 5 lat, a Puzi na 3 lata. Kobylarza bronił mec. Kuśnierz.

Smutny koniec zabawy

W Wyciążach pod Krakowem odbywał się dn. 29 czerwca 1932 roku festyn. W czasie zabawy doszło do sprzeczki między Julianem Kolasą a Franciszkiem Majchrem. Do sprzeczki wmieszali się Piotr Kolasa i Franciszek Skibka. Skibka chwycił Majchra za gardło, powalił go na ziemię, po czym wszyscy trzej, tzn. Skibka i obaj bracia Kolasowie wyciągnęli noże i zadali Majchrowi kilkanaście ran. Skutki ran okazały się straszne. Majcher doznał niedowładu rąk i nóg i stracił zdolność do pracy.

Sprawcy kalectwa, Julian i Piotr Kolasowie oraz Skibka zasiedli w czwartek na ławie oskarżonych przed Sądem Okręgowym w Krakowie. Sąd skazał Juliana Kolasę na 3 lata, Piotra Kolasę na 2 lata więzienia, Skibka zaś został uniewinniony.

Plenarne zebranie członków Związku Zawod. Pracowników Umysłowych

W poniedziałek 16 stycznia, o godzinie 19-ej, odbędzie się w lokalu przy ulicy Sławkowskiej 6, Zebranie plenarne członków Związku Zawodowego Pracowników Umysłowych, na którym prezes Związku red. M. Statter omówi dotychczasową działalność Związku i przedstawi program pracy na najbliższą przyszłość.

Obecność członków konieczna.

Ustąpienie prezydenta miasta Kaplickiego?

Pewne dzienniki krakowskie podały wiadomość, że prezydent miasta dr. Kaplicki ustąpił ze swego stanowiska. Zarząd miejski nie potwierdził tej informacji, zaznaczając, że wyda w tej sprawie oficjalny komunikat.

W razie dymisji dr. Kaplickiego Rada miejska będzie musiała dokonać wyboru nowego prezydenta. Gdyby jednak Rada miejska nie była zdolną do wyboru wówczas władze nadzorcze mogą mianować tymczasowego prezydenta. Na to stanowisko przewidziany jest wice wojewoda dr. Małaszyński.

Najbliższe dni przyniosą wyjaśnienie sytuacji.

Konfiskata książki przed Sądem Okręgowym

Przed Sądem Okręgowym w Krakowie odbyła się tajna rozprawa w sprawie konfiskaty wydanej ano nimowo książki p. t. „Podnieśmy ją wzwyż".

Imieniem drukarni „Powściągliwość i praca" występował ks. Wojciech Nierychlewski.

Wyrok podamy oddzielnie.

Elektryczny zakład rozdzielczy w Niepołomicach

Do Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie wpłynęło podanie Zarządu Miejskiego w Niepołomicach o nadanie uprawnienia rządowego na zakład elektryczny rozdzielczy.

Powyższy zakład ma służyć do przetwarzania, przesyłania i rozdzielania energii elektrycznej w celu zawodowego zbytu na obszarze objętym granicami miasta Niepołomic powiatu bocheńskiego, województwa krakowskiego.

Energia elektryczna ma być pobierana ze stacji transformatorowej elektrowni krakowskiej, znajdującej się w budynku Zarządu Miasta Niepołomic.

Prąd ma być zmienny 380/220 V. sieć napowietrzna. Czas trwania uprawnienia miałby wynosić lat 40.

Podanie wraz z załącznikami będzie wyłożone do przejrzenia przez interesowanych w Urzędzie Wojewódzkim (Referat Elektryfikacji) w Krakowie, ul. Basztowa nr. 23, parter, od 1 stycznia do 1 lutego 1939 r. z tym, że ewentualne zarzuty, zastrzeżenia lub żądania można wnosić pisemnie do Urzędu Wojewódzkiego (Referat Elektryfikacji) w Krakowie w terminie wyżej podanym, zatem najpóźniej do dnia 1 lutego 1939 r. włącznie, przy czym do każdego pisma, zawierającego zarzuty, zastrzeżenia lub żądania, należy dołączyć odpis tego pisma.

Czytajcie prasę socjalistyczną

Teatr miejski dla T.U.R.

W niedzielę 29 stycznia o godz. 8 wiecz. odegrana będzie tryskająca humorem, najnowsza

komedia Romana Niewiarowicza p. t.

„DLACZEGO ZARAZ TRAGEDIA"?

Bilety sprzedaje administracja „Naprzodu", ul. św. Tomasza 11, I p. of. i Biblioteka TUR, ul. Sławkowska 12, I p.

Ceny od 60 gr. do zł. 2.50.

Repertuar

Z TEATRU IM. J. SŁOWACKIEGO

SOBOTA, 14.I „Dlaczego zaraz tragedia?!"

NIEDZIELA, 15.I o godz. 3.30 popoł. „Gałązka rozmarynu", wiecz. „Dlaczego zaraz tragedia?!"

„MADAME BUTTERFLY" Z TEIKO-KIWĄ W OPERZE KRAKOWSKIEJ

W poniedziałek 16 b. m. wystąpi w operze G. Pucini'ego „Madame Butterfly" najsławniejsza wykonawczyni partii tytułowej, słynna śpiewaczka japońska Teiko Kiwa, primadonna cesarskiej opery w Tokio i scen zagranicznych. Partnerami znakomitej artystki będą mezzosopran opery warszawskiej E. Hoffmanowa, świetny tenor St. Drabik i znany i ceniony barytON Z. Dolnicki. Doskonała obsada partii głównych daje gwarancję pierwszorzędnego słuchowiska. Kierownictwo muzyczne spoczywa w rękach J. Sillicha kapelmistrza opery warszawskiej.

Kina

ATLANTIC: „Miłość w dżungli" i „Paryżanka".
PROMIEŃ: „Profesor Wilczur".
SCALA: „Brawura".
STELLA: „Druga młodość".
ŚWIT: „Ptasznik z Tyrolu".
UCIECHA: „Cztery córki".

Radio krakowskie

SOBOTA, 14 stycznia.

6.57 Pieśń „Kiedy ranne wstają zorze". 8.10 Płyta za płytą... oraz wiadomości bieżące. 11.25 Z filmów rysunkowych Walta Disney'a (płyty z Warszawy). 14.00 Muzyka obiadowa w wyk. orkiestry Rozgłośni Katowickiej pod dyr. Jarosława Leszczyńskiego (z Katowic). 14.50 Odczytanie programu na dzień następny. 14.55 Sprawy gospodarcze. 18.00 Pogadanka aktualna. 18.10 Arie operowe w wykonaniu Wiktorii Pastówny, przy fort. dyr. Bolesław Walisk-Walewski. 22.55 Lokalne informacje. 23.05 Zakończenie audycji.

NIEDZIELA, 15 stycznia

8.45 Pogadanka dla rolników: „O płodozmianie" wygł. Władysław Cieślewicz. 8.55 Pieśni Niewiadomskiego (płyty). 9.05 „Rozmowy z roślinkami" przeprowadzi inż. Lech Kościszewski. Po nabożeństwie około godz. 10.30 Muzyka (płyty). 13.05 „Kultura i sztuka": Wpływ wychowawczy teatru na dzieci i młodzież" — wygł. M. Zelaska. 14.40 „Dobra książka": Maria Rodziewiczówna: „Redakcja panny Heni" czyta Bogusława Jarkówna. 14.55 Kolędy i pastorałki w wyk. chóru „Symfonia" pod dyr. Mariana Bieniasa. 15.20 Gawęda: „Na krynowickim gościńcu" w oprac. Juliusza Kędziory. 19.30 Transmisja z Sali Saskiej koncertu jubileuszowego z okazji 50-lecia „Lutni Krakowskiej" z udziałem Mieczysława Jankowskiego (tenor), Stefana Romanowskiego (baryton), Adama Mazanka (bas) i Symfonicznej Orkiestry Związku Zawodowych Muzyków, kier. muz. Wacława Geigera. 20.10 Lokalne wiad. sportowe. 23.05 Zakończenie audycji.

Radio śląskie

SOBOTA, 14 stycznia.

5.30 „Dzień dobry" — wesoły montaż płytowy. 6.30 Program na dziś. 11.25 Z filmów rysunkowych Walta Disney'a — płyty z Warszawy. 14.00 Muzyka obiadowa w wykonaniu Rozgłośni Katowickiej pod dyr. Jarosława Leszczyńskiego. 14.50 Wiadomości bieżące i giełda. 18.00 Zima w pieśni — Wykonawcy: Leopold Janicki — tenor, Karol Szafranek — akompaniament. 18.15 Pogadanka aktualna. 18.35 Wiadomości sportowe. 22.55 Informacje. 23.05 Zakończenie programu.

NIEDZIELA, 15 stycznia

6.15 „Surmy śląskie". 6.35 Program na dziś. 16.30 Orkiestra wojsk. 7.10 „Cięcie zrazów drzew owocowych". 8.45 Orkiestra wiejska. 10.30 Płyty z Warszawy. 13.05 Przegląd kulturalny. 14.40 „Co słychać na śląsku" — opowie red. Adam Mikulski. 14.50 Popołudnie śląskiego rolnika — audycja słowno-muzyczna. 18.30 „W niedzielę przy żeliźniku" — audycja regionalna w oprac. Stanisława Ligonia. 20.10 Wiad. sportowe. 23.05 Zakończenie programu.

Otwarcie szosy Nowy Sącz — Limanowa

Urząd Wojewódzki w Krakowie komunikuje, że z dniem 11 b. m. otwarta została komunikacja kołowa na drodze państwowej nr. 12.2 — odcinek Nowy Sącz — Limanowa.

Świece dymne w sklepie na Floriańskiej

Do owocarni Gronner przy ulicy Floriańskiej L. 57 w Krakowie, rzucono dwie świece dymne. Dwaj młodzi ludzie weszli do owocarni i rzucili świecę, po czym zbiegli.

Kronika Śląska

Rok więzienia za włamanie

Mieszkanka domu, przy ul. Kolejowej w Katowicach, Gertruda Skrzypkowa, wychodząc w dniu 7 listopada ub. r. na targ, zauważyła kręcącego się w klatce schodowej jakiegoś garbatego liliputa. Nie zwróciła jednak na niego uwagi, lecz poszła po zakupy. Gdy około godz. 11-ej powróciła z targu, zastała swe mieszkanie zupełnie splądrowane. Łupem włamywacza padła garderoba i bielizna wartości około 500 zł. Dwa tygodnie później znów zobaczyła tego samego osobnika w klatce schodowej, wobec czego przy pomocy sąsiadów ujęto go i oddano policji.

Jak się okazało jest to Franciszek Klimek, pochodzący ze Śląska Opolskiego, który poprzednio dokonał u Skrzypkowej włamania. Stanął on przed Sądem Grodzkim i skazany został na rok więzienia.

Katowicki kanciarz nabrał obywatela Rybnika

Niezwykła przyoda spotkała w Katowicach mieszkańca Rybnika, Bernarda Dudka (pl. Wolności Nr. 17).

Przyjechał on późnym wieczorem do Katowic w odwiedziny do swych krewnych, mieszkających przy ul. 3-go Maja 40. Ponieważ była już godzina 23.45 i o tej porze bramy domów są zamknięte, Dudek czekał na ulicy na spóźnionego lokatora tegoż domu, by w ten sposób skorzystać z otworzenia mu drzwi i dostać się do krewnych. Zauważył go jakiś osobnik, który, domyśliwszy się, że Dudek nie może wejść do domu, gdyż nie ma kluczy, podszedł do niego i zaproponował mu skorzystanie z jednego z pokoi w hotelu „Pisarek", przy ul. Słowackiego 20. Jak niemamy twierdził, ma on tam dwa pokoje zapłacone.

Nie chcąc dłużej marznąć, Dudek zgodził się. Poszli do hotelu i ułożyli się do snu, każdy w swym pokoju. Jakież jednak było zdziwienie Dudka, gdy na drugi dzień, obudziwszy się rano o godz. 8.30, stwierdził, że na wieszaku wisi nie jego płaszcz, lecz jakiś inny, stary. Jego płaszcz znikł, a wraz z nim 114 zł. i nieznajomy.

Zszedł do portiera i tu dowiedział się, że jego towarzysz wyszedł już o 6-tej rano. Do księgi hotelowej wpisał się on, jako Henryk Karczewski, nie podając jednak adresu. Zawiadomiona policja wszczęła poszukiwania.

Wiadomości różne

W mieszkaniu urzędnika magistratu katowickiego, Piotra Stanika z Załęża (Zamutkowa 1), powstał pożar, który strawił leżankę, dwa łóżka i kilka drobiazgów. Ugasili go sąsiedzi i starż pożarna.

Jak wykazały dochodzenia, ogień powstał od rozżarzonego węgla, który wypadł z pieca. Zapaliła się najpierw podłoga, a następnie stojąca w pobliżu leżanka i od niej łóżka. Szkoda wynosi 500 zł.

⁂

Na kopalni Dębieńsko w Czerwionce 56-letni robotnik Karol Brana, zatrudniony przy wyładowaniu drzewa, został uderzony belką tak silnie, że nieduigo po przewiezieniu go do szpitala zmarł.

⁂

W swym mieszkaniu w Katowicach usiłował pozbawić się życia 42-letni Stanisław Hojn (Piłsudskiego 32), który w tym celu napił się esencji octowej. Desperata w stanie ciężkim przewieziono do szpitala miejskiego. Powodem usiłowanego samobójstwa był rozstrój nerwowy, niezgodne pożycie małżeńskie i ciężkie położenie materialne.

Kronika Bielska, Białej i okolicy

(oddz. ul: Biała, Komorowicka 4)

Uwaga! Wyborcy! Wyborczynie!

Listy kandydatów na radnych do Rady Miejskiej w Białej Krakowskiej otrzymały DWA NUMERY.

W okręgach I, IV i V-tym listy kandydatów P.P.S. i Klas. Zw. Zawodowych otrzymały Nr. 4.

W tych okręgach głosujcie tylko na listę Nr. 4.

W okręgach II i III mamy numer 5.

Ludność tych okręgów głosuje na Nr. 5.

NIECH ŻYJE ZWYCIĘSTWO LIST P.P.S. I KLASOWYCH ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH.

Zgromadzenie przedwyborcze

W niedzielę, dnia 8 stycznia br., o godz. 10 przed południem, staraniem P. P. S. i Kl. Zw. Zaw. odbyło się zgromadzenie przedwyborcze w sali Hotelu pod Orłem w Białej.

Wielka sala, wraz z galerią, zapełniła się ludnością pracującą miasta Białej. Licznie przybyła inteligencja.

Do prezydium powołano tow. Pysza z Leszczyn, Waszka z Białej i Byrskiego z Lipnika.

Wśród wielkiego zainteresowania, przy częstych oklaskach, — mówił o działalności radnych socjalistycznych w dotychczasowej Radzie i o znaczeniu obecnych wyborców do Rady Miejskiej w Białej — sekretarz OKR-u tow. Pysz. Z kolei tow. Kowol referował po niemiecku.

Licznie przybyli na wiec towarzysze niemieccy głosowali burzliwymi oklaskami stwierdzili podczas referatu swego przedstawiciela, że głosować będą na listę PPS. i Kl. Zw. Zawodowych, na której kandydują wspólnie z towarzyszami polskimi.

Towarzysze niemieccy, o głosy których uganiają się hitlerowcy, nie dadzą się zakuć w kajdany hitlerowskie, lecz wspólnie z towarzyszami polskimi pójdą w dn. 22 stycznia do urny wyborczej, by wybrać przedstawicieli Wolności i Sprawiedliwości, a nie zwolenników obozów koncentracyjnych i niewoli proletariatu.

Z kolei wygłosili przemówienia tow. tow. sekretarz Zawierucha, Giertler i Klimczak.

Nastrój na wiecu był entuzjastyczny.

Wszyscy mówcy poddali krytyce rządy „sanacyjne" w samorządach i napiętnowali chadeków i endeków, wlokących się w ogonku wspólnego bloku „ozonowego".

Z entuzjazmem uchwalono głosować w dniu 22 stycznia na kandydatów P. P. S. i klasowych Zw. Zawodowych.

O godz. 13 pieśnią „Czerwonego Sztandaru" wiec zakończono.

Wrażenie było potężne.

Z m u z y k i

OPERA: „CARMEN".

Świat muzyczny święcił niedawno stuletnią rocznicę urodzin znakomitego francuskiego kompozytora, właściwego twórcę „veryzmu" w operze, i sztandarową muzyka opozycji przeciw-wagnerowskiej GEORGE'A BIZETA. Dla publiczności pozostał jednak Bizet autorem jednego tylko dzieła: „Carmeny" i zapewne żadna inna opera, nie wyłączając arcydzieł Verdiego nie zdobyła tak długotrwałej popularności. Niezliczone transkrypcje, parafrazy i wariacje utrwaliły w pamięci najszerszych mas porywającą rytmikę marszu Torreadora i cudowną kantylenę Habanery. I jeśli mimo to — mimo niezliczonych nagrań płytowych, audycji radiowych i... ulicznych „Carmen" nie tylko nie jest „ograna", ale zawsze na nowo budzi zachwyt, to jest niewątpliwym dowodem trwałych i twórczych wartości jej muzyki.

Na ostatnim wznowieniu wystąpiła w roli tytułowej artystka grecka, Helena Mellos-NIKOLAIDI, tworząc kreację zarówno muzycznie, jak i scenicznie znakomitą. Świetna aktorka (o ca tak trudno w operze) jest równocześnie śpiewaczką o niepowszedniej muzykalności i doskonałym wyczuciu rytmicznym, a jej matowy mezzosopran, starannie kultywowany odznacza się ciekawą i głęboką barwą.

Jako partner świetnej artystki, wystąpił p. Stanisław Drabik, któremu jednak zbyt częste niedociągnięcia intonacyjne nie pozwoliły na rozwinięcie wszystkich walorów głosowych. Na wiele uznania zasłużyła p. Bieńkowska niezwykle poprawnym wykonaniem roli Micaeli. Orkiestra pod dyrekcją p. Sillicha — poprawna, natomiast chóry i sceny zespołowe budziły wiele zastrzeżeń z powodu nikłości brzmienia i wahań rytmiczno-intonacyjnych.

WIECZORY BACHOWSKIE

w opracowaniu szczegółów, tym też zapewne tłumaczy się okoliczność, że wykonywane są rzadko i częściowo. Oczywiście więc odtworzenie wszystkich sześciu sonat wykluczało z góry możliwość jednolitego i poprawnego formalnie wykonania. Należy jednak być wdzięcznym p. Billigowi za jego niezmierny wysiłek artystyczny i niewątpliwie zamiłowanie muzyki, dzięki czemu udostępnił muzykalnej publiczności wspaniałe dzieło Bacha.

J. S.

Redaktor: JERZY CESARSKI.

Odbito w drukarni Sp. Nakładowo - Wydawniczej „Robotnik", Warszawa, Warecka 7.